

CFS Voluntary Guidelines on
**Food Systems
and Nutrition**

นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการ
ของคณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลก
ภายใต้องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (เอฟ เอ โอ)
Committee on World Food Security (CFS)
Voluntary Guidelines on Food Systems and Nutrition (VGFSyN)

แปลและเรียบเรียงโดย

สำนักงานที่ปรึกษาการเกษตรต่างประเทศ ประจำกรุงโรม (สปช.โรม)

นายธนวรรษ เทียนสิน

นางสาวรัชชก แสงเพ็ญจันทร์

นางศุภจิต ศรีอริยวัฒน์

นางเฟเดริก้า เวสกี

นางสาวณทิตา เกิดแก้ว

นางสาวณัฐริกาต์ ศิรินภัสโกคิน

เผยแพร่เมื่อเดือนมิถุนายน 2564

สารบัญ

ส่วนที่ ๑ คำนำ	๔
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๔
๑.๒ แนวคิดหลัก	๗
ส่วนที่ ๒ แนวคิดและหลักการ	๑๐
๒.๑ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย	๑๐
๒.๒ ลักษณะของแนวทางโดยสมัครใจ ขอบเขต และกลุ่มเป้าหมาย	๑๑
๒.๓ หลักการนำเสนอ	๑๔
ส่วนที่ ๓ นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการ	๑๕
๓.๑ การกำกับดูแลที่โปร่งใส เสมอภาค และมีความรับผิดชอบ	๑๗
ความโปร่งใส เสมอภาค และมีความรับผิดชอบ	
๓.๑.๑ การส่งเสริมความร่วมมือและความสอดคล้องเชิงนโยบายโดยบูรณาการระบบอาหารและโภชนาการ เข้ากับการพัฒนาทั้งส่วนท้องถิ่น ระดับประเทศและภูมิภาค	๑๗
๓.๑.๒ การส่งเสริมความร่วมมือและการดำเนินงานระหว่างภาคส่วน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และในระดับต่างๆ	๑๘
๓.๑.๓ การสร้างกลไกความรับผิดชอบและเครื่องมือเพื่อการตรวจสอบและประเมิน	๑๘
๓.๑.๔ การเสริมสร้างความร่วมมือและเปิดโอกาสให้ผู้คนและชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในระบบอาหาร	๑๙
๓.๒ ห่วงโซ่อุปทานอาหารที่ยั่งยืนเพื่อให้ได้มาซึ่งอาหารที่ดีต่อสุขภาพในบริบทของ	
ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ	๑๙
๓.๒.๑ การให้ความสนใจกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระบบห่วงโซ่อุปทานอาหาร	๒๐
๓.๒.๒ การส่งเสริมการใช้งานและจัดการทรัพยากรในการผลิตอาหารอย่างยั่งยืน	๒๑
๓.๒.๓ การส่งเสริมโภชนาการในการทำการเกษตรและห่วงโซ่อุปทานอาหาร	๒๒
๓.๒.๔ การปรับปรุงการเก็บอาหาร การแปรรูป การบรรจุ การขนส่งและการปรับสูตรอาหาร	๒๓
๓.๒.๕ การปรับปรุงโภชนาการและสุขภาพของผู้ทำงานด้านการเกษตรและในระบบอาหาร	๒๔
๓.๒.๖ การส่งเสริมบทบาทของเยาวชนในระบบอาหาร	๒๕
๓.๓ การเข้าถึงอาหารที่มีประโยชน์อย่างเท่าเทียมและเป็นธรรมจากระบบอาหารที่ยั่งยืน	๒๕
๓.๓.๑ การปรับปรุงการเข้าถึงอาหารที่ทำให้มีสุขภาพดี	๒๕
๓.๓.๒ การปรับปรุงความพร้อมและราคาอาหารเพื่อสุขภาพที่ดีที่สามารถซื้อหาได้จากระบบอาหารที่ยั่งยืน	๒๗
๓.๓.๓ การตรวจสอบเทคโนโลยีใหม่ๆ และส่งเสริมความนิยมอาหารที่ดีต่อสุขภาพจากระบบอาหารที่ยั่งยืน	๒๘

๓.๔ ความปลอดภัยของอาหารในระบบอาหารที่ยั่งยืน	๒๘
๓.๔.๑ การเพิ่มความร่วมมือด้านความปลอดภัยของอาหารในระดับประเทศและระหว่างประเทศ	๒๘
๓.๔.๒ การสร้างความปลอดภัยในระบบการผลิตอาหาร	๒๙
๓.๔.๓ การคุ้มครองผู้บริโภคจากความเสี่ยงด้านความปลอดภัยของอาหาร	๒๙
๓.๕ การให้คนเป็นจุดศูนย์กลางของการให้การศึกษาและข้อมูลด้านโภชนาการ	๓๐
๓.๕.๑ การใช้นโยบายและเครื่องมือเพื่อให้ความรู้และข้อมูลเรื่องอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และระบบอาหารที่ยั่งยืน	๓๐
๓.๕.๒ การสนับสนุนความรู้และวัฒนธรรมด้านอาหารในท้องถิ่น	๓๒
๓.๕.๓ การส่งเสริม “ศูนย์รวม” ความรู้ การศึกษาและข้อมูลเรื่องอาหารและโภชนาการ	๓๒
๓.๖ ความเสมอภาคทางเพศและการส่งเสริมบทบาทสตรีในระบบอาหาร	๓๓
๓.๖.๑ การส่งเสริมบทบาทสตรี	๓๓
๓.๖.๒ การส่งเสริมบทบาทสตรีในฐานะผู้ประกอบการและผู้มีส่วนสำคัญในระบบอาหาร	๓๔
๓.๖.๓ การตระหนักถึงภาวะโภชนาการและการกีดกันบทบาทสตรี	๓๕
๓.๗ ระบบอาหารที่ยืดหยุ่นในบริบทของมนุษยธรรม	๓๕
๓.๗.๑ การคุ้มครองผู้ที่มีความเปราะบางต่อภาวะทุพโภชนาการในบริบทของมนุษยธรรม	๓๕
๓.๗.๒ การปรับปรุงคุณภาพของอาหารและความช่วยเหลือด้านโภชนาการ	๓๖
๓.๗.๓ การทำให้ระบบอาหารมีความยืดหยุ่นในบริบทของมนุษยธรรม	๓๗
ส่วนที่ ๔ การดำเนินงาน การติดตามผล และการประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัติ	
ด้านระบบอาหารและโภชนาการ	๓๖
๔.๑ การสร้างนโยบายและการนำนโยบายของคณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลกไปใช้	๓๘
๔.๒ การสร้างและเพิ่มขีดความสามารถเพื่อการบูรณาการ	๓๘
๔.๓ การติดตามผลการประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการ	๔๐

ส่วนที่ ๑ บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

๑. ความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ทั้งการขาดสารอาหาร รวมถึงการเกิดโรคผอมแห้งและการขาดสารอาหารเรื้อรัง การขาดสารอาหารรอง น้ำหนักเกิน และโรคอ้วน เป็นความท้าทายหลักที่แต่ละประเทศกำลังเผชิญ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากความไม่มั่นคงทางด้านอาหาร อาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพ รวมถึงปัจจัยและสาเหตุอื่นๆ อีกหลายประการ ทุกประเทศทั่วโลกได้รับผลกระทบจากภาวะทุพโภชนาการในอย่างน้อยหนึ่งรูปแบบ และส่วนใหญ่ได้รับผลกระทบหลายรูปแบบ จำนวนของผู้หิวโหยได้เพิ่มขึ้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมา และจำนวนคนที่เป็โรคอ้วนก็เพิ่มขึ้นในเกือบทุกประเทศ ภาวะทุพโภชนาการมีผลกระทบต่อสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของผู้คน การพัฒนาทางร่างกายและจิตใจ และการดำรงชีวิตจากรุ่นสู่รุ่น

๒. ความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ เป็นความท้าทายหลักที่ส่งผลต่อการรับรู้ถึงสิทธิที่จะได้รับอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงด้านอาหารของประเทศและยังเป็นความท้าทายต่อการดำเนินการให้การบรรลุวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของวาระดังกล่าว

๓. ความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ สังคม และเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก และผลกระทบดังกล่าวถูกถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ผู้หญิงที่ไม่ได้รับสารอาหารอย่างเพียงพอ มีแนวโน้มที่จะให้กำเนิดทารกที่มีน้ำหนักน้อย ซึ่งมีความเสี่ยงสูงที่จะกลายเป็นเด็กและผู้ใหญ่ที่ขาดสารอาหารต่อไป เช่นเดียวกับโอกาสเกิดภาวะน้ำหนักเกินหรือโรคอ้วนเมื่อเป็นผู้ใหญ่ แม้ที่เป็นโรคอ้วนทำให้เกิดความเสี่ยงทั้งในระยะสั้นและระยะยาวทั้งด้านสุขภาพ และความเป็นอยู่ที่ดีของแม่และเด็ก และอาจทำให้มีความบกพร่องทางสมองและเพิ่มความเสี่ยงที่จะเกิดภาวะบกพร่องทางปัญญาตั้งแต่อายุยังน้อย และเพิ่มแนวโน้มการเกิดภาวะน้ำหนักเกินในเด็กวัยเรียนและก่อนวัยเรียน รวมถึงโรคอ้วนและโรคในกลุ่มไม่ติดต่อเรื้อรัง (NCD) ในวัยผู้ใหญ่ ภาวะทุพโภชนาการในเด็ก อาจส่งผลให้เด็กมีส่วนสูงลดลง สุขภาพทั้งกายและจิตใจเสื่อมถอย ผลการเรียนรู้ไม่ดี สร้างผลผลิตทางเศรษฐกิจน้อยเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ และเพิ่มความเสี่ยงที่จะเป็นโรคในกลุ่มไม่ติดต่อเรื้อรังและโรคเรื้อรังอื่นๆ ได้ในทุกช่วงอายุ โรคเหล่านี้อาจทำให้เสียชีวิตก่อนวัยอันควร และมีการเจ็บป่วยหรือภาวะทุพพลภาพมากขึ้น ทำให้มีค่าใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพสูงขึ้น และเพิ่มภาระในระบบการบริการสุขภาพและเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก

๔. ภาวะทุพโภชนาการในแต่ละรูปแบบเกิดจากสาเหตุหลากหลายที่แตกต่างกันไปและจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขไปพร้อมๆ กัน สาเหตุของภาวะทุพโภชนาการมีผลกับแต่ละบุคคลแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับเพศ อายุ ฐานะ และปัจจัยทางสังคมอื่นๆ สาเหตุเหล่านี้ รวมถึงการขาดโอกาสในการเข้าถึงอาหารที่ถูกหลักโภชนาการและดีต่อสุขภาพที่เพียงพอและปลอดภัย การขาดข้อมูลคำแนะนำด้านอาหาร การดูแลทารก และเด็กเล็กที่ไม่เพียงพอ การขาดสุขอนามัย และไม่สามารถเข้าถึงแหล่งน้ำที่ปลอดภัยได้ การไม่สามารถเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพและบริการด้านสุขภาพได้อย่างเพียงพอ สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ความไม่เท่าเทียมทางเพศ การกีดกันทางสังคม การให้ความช่วยเหลือความช่วยเหลือแก่ผู้ผลิตในท้องถิ่น ผู้ประกอบการรายย่อย รวมถึงครอบครัวเกษตรกรที่ไม่เพียงพอ และการไม่สามารถเข้าถึงตลาด การค้า นวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ๆ ได้ สาเหตุของปัญหาด้านโภชนาการมีทั้งปัจจัยเดี่ยวและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกันทั้งระบบ รวมถึงโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นอุปสรรคในการได้รับอาหารอย่างเพียงพอในบริบทของความมั่นคงอาหารของชาติ ปัญหาความยากจน และความไม่เท่าเทียมกันที่มีความรุนแรงมากขึ้น รวมถึงการขาดโอกาสในการเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพ การถูกจำกัดหรือการปฏิเสธการเข้าถึงแหล่งทรัพยากรและบริการที่จำเป็นต่อการได้รับโภชนาการและสุขภาพที่ดีพอ

๕. กลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบจากภาวะทุพโภชนาการในแต่ละรูปแบบมากที่สุด ได้แก่คนที่มีฐานะความเป็นอยู่ยากจน และถูกกีดกันทางสังคม บุคคลที่มีความต้องการสารอาหารเพิ่มขึ้น และคนที่ไม่สามารถควบคุมการเลือกอาหารเองได้ ซึ่งรวมถึงเด็กเล็กและเด็กในวัยเรียน เยาวชนหญิงมีครรภ์และให้นมบุตร หญิงในวัยเจริญพันธุ์ และเด็กวัยรุ่นหญิง คนชรา คนพิการ นอกจากนี้ ยังมีคนพื้นเมืองและชุมชนในท้องถิ่น แรงงานนอกระบบ เกษตรกร ชาวนา คนยากจนทั้งในเมืองและชนบท คนไร้ที่ดิน คนทำปศุสัตว์และชาวประมง คนงานด้านอาหารและเกษตรกรรม ชุมชนในที่สูงและห่างไกล ผู้อพยพ ผู้ลี้ภัย และพลัดถิ่น กลุ่มคนเหล่านี้ เป็นกลุ่มคนที่เปราะบางต่อภาวะทุพโภชนาการจากความยากจนและการถูกกีดกันทางสังคม

๖. ภาวะทุพโภชนาการในแต่ละรูปแบบจะสัมพันธ์กับโรคภัยไข้เจ็บหลายชนิดและการเสียชีวิตที่เพิ่มขึ้น การขาดสารอาหารเป็นสาเหตุหลักของการเสียชีวิตที่สำคัญของเด็กอายุต่ำกว่าห้าปี และเป็นสาเหตุของโรคติดเชื้อและโรคไม่ติดเชื้อเรื้อรังในผู้ใหญ่ที่เพิ่มมากขึ้น ภาวะทุพโภชนาการเฉียบพลันมีส่วนทำให้เด็กเสียชีวิตและเจ็บป่วยมากขึ้น ในขณะที่ภาวะแคระแกร็นหรือภาวะทุพโภชนาการเรื้อรังมีความเกี่ยวข้องกับความล่าช้า ในการเจริญเติบโตทางร่างกายและการพัฒนาทางจิตใจ การขาดสารอาหาร ภาวะเตี้ยแคระแกร็นและผอมแห้ง ถือเป็นความท้าทายต่อการดำเนินการให้บรรลุภาวะการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓

๗. การได้รับสารอาหารรองไม่เพียงพอ สัมพันธ์กับการที่บุคคลไม่ได้รับประทานอาหารที่มีธาตุเหล็ก วิตามินเอ ไอโอดีน โฟเลต วิตามินดี และซิงค์ รวมถึงสารอาหารที่จำเป็นอื่นๆ อย่างเพียงพอ ส่งผลให้ประชากรโลกจำนวนมากได้รับผลกระทบอย่างหนักในด้านสุขภาพ ความเป็นอยู่ที่ดี และการพัฒนา แต่ละคนต้องการโภชนาการที่ต่างกันไปในแต่ละช่วงชีวิต เด็กอายุต่ำกว่าห้าปี เยาวชนผู้หญิงและเด็กหญิง ผู้หญิงในวัยเจริญพันธุ์ รวมถึงหญิงมีครรภ์และให้นมบุตร มีโอกาสขาดสารอาหารรองได้มาก โดยเฉพาะการเกิดโรคโลหิตจางจากการขาดธาตุเหล็ก ซึ่งเป็นหนึ่งในอาการขาดสารอาหารรองที่พบได้แพร่หลายที่สุดในโลก และยังถือเป็นการขาดสารอาหารรองหรือที่เรียกว่า “ความหิวโหยแฝง” ทำให้คนมีโอกาเสี่ยงต่อการติดเชื้อ มีความผิดปกติโดยกำเนิด พัฒนาการบกพร่องและ อายุสั้นลงได้

๘. น้ำหนักเกินและโรคอ้วนเป็นปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญและเพิ่มสูงขึ้นที่จะทำให้เกิดโรคติดเชื้อไม่เรื้อรังที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาหาร เช่น มะเร็งบางประเภท โรคเกี่ยวกับหัวใจและหลอดเลือด โรคในระบบทางเดินหายใจเรื้อรัง และเบาหวานประเภท ๒ การได้รับสารอาหารหลักและสารอาหารรองไม่เพียงพอยังเป็นรูปแบบหลักของภาวะทุพโภชนาการในเด็กอายุต่ำกว่าห้าปี ภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วนยังเพิ่มสูงขึ้นในกลุ่มเด็กเล็กและเด็กในวัยเรียน คนวัยหนุ่มสาวและผู้ใหญ่ และมีอัตราที่เพิ่มสูงขึ้นในทุกพื้นที่ทั้งชนบทและในเมือง นอกจากนี้การเจริญเติบโตอย่างเหมาะสมในช่วง ๑,๐๐๐ วันแรก เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดภาวะน้ำหนักเกิน เด็กๆ ที่ขาดสารอาหารมีโอกาสเกิดภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วนได้มากขึ้นเมื่อโตขึ้น

๙. ความยากจนและความไม่เท่าเทียมกันทั้งในระดับโลก ภูมิภาคและระดับชาติเป็นสาเหตุแฝงที่สำคัญที่ทำให้เกิดความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ การจ้างงานที่ไม่มีความมั่นคง แรงงานนอกระบบ ค่าแรงและรายได้ต่ำ และกำลังซื้อที่ลดลง รวมถึงการที่ไม่สามารถเข้าถึงที่ดินและแหล่งทรัพยากรธรรมชาติได้ ส่งผลในทางลบต่อโภชนาการและสุขภาพ แนวโน้มเชิงลบในด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านการเมืองทั้งระดับสากลและระดับประเทศ ทำให้รัฐบาลไม่สามารถให้บริการที่เกี่ยวข้องกับโภชนาการได้อย่างทั่วถึง เช่น บริการทางสังคมและสุขภาพที่จำกัด ในบริบทนี้ ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้และที่ดิน รวมถึงการเข้าถึงบริการที่เกี่ยวข้องกับโภชนาการ ทำให้เกิดการกีดกันทางสังคม และเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดภาวะทุพโภชนาการ นอกจากนี้ แหล่งทรัพยากรและโครงการช่วยเหลือด้านอาหาร บริการที่เกี่ยวข้องกับโภชนาการและบริการสังคมอื่นๆ รวมถึงบริการด้านสุขภาพที่ไม่เพียงพอ ยังส่งผลต่อปัญหาด้านโภชนาการและสุขภาพด้วย

๑๐. วิกฤตการณ์ซบซ้อนที่เกิดขึ้นส่งผลเสียทั้งในระยะสั้น ปานกลางและระยะยาวต่อภาวะโภชนาการของประชากร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเด็กอายุต่ำกว่าห้าขวบ ผู้หญิงมีครรภ์และกำลังให้นมบุตร ผู้หญิงในวัยเจริญพันธุ์ และหญิงวัยรุ่น ความขัดแย้ง ความเปราะบางต่อภัยธรรมชาติ สภาพอากาศเปลี่ยนแปลง โรคระบาด และวิกฤติด้านสุขภาพอื่นๆ ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อระบบอาหาร ทำให้ขาดความพร้อมและการเข้าถึงอาหารที่มีคุณภาพและปลอดภัย ซึ่งเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพและผลิตจากระบบอาหารที่ยั่งยืน ในขณะที่เดียวกัน ภาวะทุพโภชนาการและความไม่มั่นคงด้านอาหารในบางกรณี ก็อาจเป็นสาเหตุให้เกิดการจลาจลและย้ายถิ่นฐานได้

๑๑. โรคติดเชื้อจากสัตว์สู่คนและโรคติดเชื้ออื่นๆ รวมถึงโรคระบาด เช่นโควิด-๑๙ และกลยุทธ์ในการลดการแพร่เชื้ออาจส่งผลเสียอย่างร้ายแรงต่อความปลอดภัยทางอาหารและภาวะทุพโภชนาการ แม้ไม่ได้มีการถ่ายทอดผ่านทางอาหารหรือบรรจุภัณฑ์ หากไม่มีนโยบายและความร่วมมือในหลายระดับและหลายภาคส่วน รวมถึงมาตรการบรรเทาทุกข์ ดังระบุไว้ในย่อหน้า ๔๑ ว่าวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นอาจทำลายระบบอาหาร ส่งผลกระทบต่อทุกฝ่าย โดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีความเปราะบางและไม่มั่นคงทางเศรษฐกิจในด้านอาหารมากที่สุด ทั้งยังลดรายได้ของผู้ประกอบการรายย่อย ผู้ที่ทำการเกษตรแบบครอบครัว และยังคงส่งผลเสียต่อการเข้าถึงอาหารเนื่องจากสูญเสียแหล่งเงินสำคัญ เกิดการล็อกดาวน์ ทำให้ร้านค้าปิดและเกิดความเสียหายกับสภาพแวดล้อมของอาหาร นอกจากนี้ ตลาดอาหาร และห่วงโซ่อุปทานที่หยุดชะงัก ส่งผลให้ราคาอาหารผันผวนอย่างหนัก รวมถึงการปิดเบื่อนตลาด ซึ่งส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของอาหารและโภชนาการของประชากรที่ยากจนที่สุด ทำให้เกิดความผันผวนในตลาดสินค้าโภคภัณฑ์ และยังทำให้เกิดการสูญเสียอาหารและอาหารเหลือทิ้ง นอกจากนี้ มาตรการล็อกดาวน์ปิดโรงเรียนและศูนย์รับเลี้ยงเด็ก การที่เด็กเล็กไม่ได้รับอาหารจากโรงเรียน อาจส่งผลให้เด็กตกอยู่ในภาวะหิวโหยได้

๑๒. เพื่อป้องกันและลดผลกระทบในเชิงลบที่ส่งผลกระทบต่อระบบอาหารอันเนื่องมาจากวิกฤติโรคระบาด รัฐบาลจะต้องเป็นผู้นำในการร่วมมือกับภาคเอกชน ประชาสังคม และหน่วยงานอื่นๆ ที่รับผิดชอบ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าห่วงโซ่อุปทานอาหารและระบบอาหารยังคงดำเนินต่อไปได้ สิทธิและสุขภาพของทุกคนโดยเฉพาะคนที่ทำงานอยู่ในระบบอาหารจะต้องได้รับการคุ้มครอง กลุ่มคนที่เปราะบางที่สุดต้องได้รับการคุ้มครองทางสังคม และต้องให้ความสำคัญกับความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมและความปลอดภัยของอาหารเป็นลำดับต้นๆ

๑๓. สภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง การเกษตร ระบบอาหาร อาหารและโภชนาการมีความเชื่อมโยงกัน สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงจะส่งผลกระทบต่ออุณหภูมิและฝน รวมถึงความรุนแรงและความถี่ที่เพิ่มขึ้นของภัยจากสภาพอากาศ อุณหภูมิที่เพิ่มสูงขึ้น คลื่นความร้อน ภัยแล้ง น้ำท่วม พายุไซโคลน ไฟป่าและความเสื่อมโทรมของที่ดิน ส่งผลเสียต่อการเกษตร ซึ่งรวมถึงผลผลิตทางการเกษตรและปศุสัตว์ที่ลดลง เช่นเดียวกับการทำการประมง การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ และการทำวนเกษตร ในบริเวณที่มีความเปราะบางในด้านความปลอดภัยของอาหารอยู่แล้ว นอกจากนี้ สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง ยังส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหารในทุกมิติ เช่นเดียวกับปริมาณและคุณภาพอาหาร ความปลอดภัยและราคาของอาหาร ซึ่งส่งผลต่อการเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพ สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงอาจส่งผลกระทบต่อองค์ประกอบของสารอาหารที่มีอยู่ในพืชหลักที่คนส่วนใหญ่บริโภค เช่น โปรตีน หรือเกลือแร่และวิตามินที่จำเป็นบางชนิดลดลง แม้การทำการเกษตรจะไม่ใช้ตัวการสำคัญที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจก แต่การทำการเกษตร รวมถึงการผลิตและบริโภคอาหารที่ได้รับอิทธิพลจากพฤติกรรมของผู้บริโภคและสภาพแวดล้อมของอาหาร ก็มีส่วนทำให้เกิดก๊าซเรือนกระจกและผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมถึงปริมาณ คุณภาพของน้ำ และความหลากหลายทางชีวภาพในน้ำ อย่างไรก็ตาม กิจกรรมทางการเกษตรและป่าไม้เพื่อระบบอาหารที่ยั่งยืนนั้น อาจทำให้สามารถกักเก็บคาร์บอนในดินและรักษาระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพไว้ได้

๑๔. ความหลากหลายทางชีวภาพของอาหารและการเกษตรเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยไม่ให้เกิดความหิวโหย และยังเป็นแหล่งสารอาหารที่เพิ่มความหลากหลายและคุณภาพของอาหาร รวมถึงช่วยให้ระบบอาหารยั่งยืนได้ดียิ่งขึ้น การเพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพให้อาหารและการเกษตร เป็นการส่งเสริมความยั่งยืนของระบบอาหาร และยังช่วยอนุรักษ์แหล่งอาหารที่ดีต่อสุขภาพไว้ให้ผู้คนรุ่นหลัง ดังที่ได้กล่าวไว้ในย่อหน้า ๑๘ อาหารที่ดีต่อสุขภาพและระบบอาหารที่ยั่งยืน มีความเชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อนและสัมพันธ์กันในหลายมิติ การเพิ่มความยั่งยืนและความยืดหยุ่นในระบบอาหาร สำคัญต่ออาหารที่ดีต่อสุขภาพและเป็นส่วนหนึ่งของแนวคิดหลักของการได้รับอาหารที่ดีต่อสุขภาพจากระบบอาหารที่ยั่งยืนตามที่ได้ระบุไว้ในย่อหน้า ๘

๑๕. กระบวนการสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืนนั้น ต้องคำนึงว่าการเปลี่ยนแปลงระบบอาหาร ควรมีการดำเนินการอย่างสอดคล้อง และเหมาะสมกับบริบทและขีดความสามารถของแต่ละประเทศ ในการผลิตอาหารที่ดีและส่งเสริมสุขภาพด้านโภชนาการ จะต้องมีความยุติธรรม ยืดหยุ่น อีกทั้งยังควรปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของเกษตรกรและคนที่ทำงานอยู่ในระบบอาหารด้วย และควรปรับปรุงการจัดการ การใช้ระบบนิเวศ แหล่งทรัพยากรธรรมชาติ น้ำ และความหลากหลายทางชีวภาพ รวมถึงลดการสูญเสียอาหารให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด

๑๖. การเปลี่ยนแปลงอาหารอย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นในด้านบวกหรือลบ จะเกิดขึ้นจากลักษณะเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมที่หลากหลาย เช่น การที่ผู้คนอพยพเข้ามาอยู่ในใจกลางเมือง การเปลี่ยนแปลงระบบอาหารและสภาพแวดล้อมของอาหาร ความพึงพอใจของกลุ่มผู้บริโภคที่เข้าสู่ชนชั้นกลางซึ่งมีกำลังซื้อเพิ่มมากขึ้น รวมถึงทางเลือกและวิถีชีวิตของผู้บริโภคที่เปลี่ยนไป และมีความรู้ด้านโภชนาการในหลายระดับ

๑.๒ แนวคิดหลัก

๑๗. อาหารที่ดีต่อสุขภาพคืออาหารที่มีปริมาณและคุณภาพเพียงพอที่จะทำให้ทุกคนเติบโตและพัฒนาได้อย่างดีที่สุด และส่งเสริมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ ความเป็นอยู่ที่ดีในทุกช่วงของชีวิต อาหารที่ดีต่อสุขภาพจะมีความปลอดภัย หลากหลาย สมดุล และเป็นอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ อาหารเหล่านี้จะช่วยป้องกันภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ รวมถึงการขาดสารอาหาร การได้รับสารอาหารรองไม่เพียงพอ น้ำหนักเกิน โรคอ้วน และช่วยลดความเสี่ยงในการเกิดโรคไม่ติดต่อที่เกิดจากอาหารด้วย อาหารที่นับว่าดีต่อสุขภาพนั้นจะแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับลักษณะของแต่ละบุคคล (เช่น อายุ เพศ วิถีชีวิต และระดับของกิจกรรมทางกายภาพ) รูปแบบและบริบททางภูมิศาสตร์ ประชากรศาสตร์ และวัฒนธรรม อาหารแบบที่ชอบ ความพร้อมของอาหารจากแหล่งในท้องถิ่น ภูมิภาค และจากต่างประเทศ รวมถึงธรรมเนียมเกี่ยวกับอาหารด้วยการรับประทานอาหารที่ดีต่อสุขภาพเริ่มตั้งแต่ช่วงแรกของชีวิต ซึ่งน้ำหนักแม่ทำให้เด็กเติบโตอย่างแข็งแรง มีพัฒนาการด้านสติปัญญาดีขึ้น และดีต่อสุขภาพในระยะยาว โดยองค์การอนามัยโลกได้ออกคำแนะนำเกี่ยวกับอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ผู้กำกับดูแลด้านสุขภาพในหลายประเทศก็ให้คำแนะนำด้านอาหาร องค์กรด้านสุขภาพในระดับภูมิภาค จึงควรตีพิมพ์เอกสารที่เกี่ยวกับอาหารที่ดีต่อสุขภาพและคำแนะนำด้านอาหารด้วยเช่นเดียวกัน

๑๘. อาหารที่ดีต่อสุขภาพและระบบอาหารที่ยั่งยืน มีความเชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อนและเชื่อมโยงกันในหลายมิติ แนวคิดหลักของอาหารที่ดีต่อสุขภาพของระบบอาหารที่ยั่งยืนทำให้เกิดองค์ประกอบต่อไปนี้ ระบบอาหารที่ยั่งยืนจะสร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และเป็นไปตามทั้ง ๓ มิติของการพัฒนาอย่างยั่งยืนสำหรับผู้คนทั้งในรุ่นนี้และคนรุ่นต่อไป การผลิตอย่างยั่งยืน ทั้งการจัดการและการใช้ทรัพยากรจากธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศอย่างยั่งยืน สามารถสร้างและส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ รวมถึงพัฒนาสุขภาพเศรษฐกิจ สังคม และความเป็นอยู่ที่ดีของเกษตรกรไปพร้อมกัน การใช้นวัตกรรมเพื่อการบริโภคและการผลิตอย่างยั่งยืน ดังที่ระบุไว้ในย่อหน้า ๓๘ ว่ามีส่วนสำคัญยิ่งต่อการสร้างระบบอาหารที่

ยั่งยืน ควรมีการปรับเปลี่ยนตามบริบทเฉพาะ เพื่อให้สอดคล้องกับประเด็นลำดับความสำคัญของแต่ละประเทศ รวมถึงพันธกรณีระหว่างประเทศ เพื่อให้การดำเนินงานตามนโยบายปรับเปลี่ยนระบบอาหารและโภชนาการอย่างยั่งยืนบรรลุผล

๑๙. อาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการคืออาหารที่ปลอดภัยซึ่งให้สารอาหารที่จำเป็นอย่างวิตามินและแร่ธาตุ (สารอาหารรอง) เส้นใยและองค์ประกอบอื่นๆ ของอาหารที่มีประโยชน์ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเจริญเติบโต สุขภาพ และการพัฒนา ป้องกันไม่ให้เกิดภาวะทุพโภชนาการ อาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ จะช่วยลดปัญหาในด้านสาธารณสุขลง

๒๐. อาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพเป็นปัจจัยเสี่ยงสำคัญที่จะทำให้เกิดปัญหาสุขภาพ และภาวะทุพโภชนาการรูปแบบต่างๆ ในทั่วโลก อาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพรวมถึงอาหารที่มีสารอาหารไม่เพียงพอและไม่มีคุณภาพ และนำไปสู่ภาวะหิวโหย การได้รับสารอาหารหลักและสารอาหารรองไม่เพียงพอ นอกจากนี้ อาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพ ยังรวมถึงการบริโภคอาหารและน้ำที่มีไขมันสูงในปริมาณมากเกินไป โดยเฉพาะที่เป็นไขมันอิ่มตัวและไขมันทรานส์ น้ำตาล และเกลือหรือโซเดียม ซึ่งอาจส่งผลให้ความเสี่ยงที่จะมีน้ำหนักเกินเพิ่มมากขึ้น และเสี่ยงต่อการเป็นโรคอ้วนและโรคไม่ติดต่อที่เกิดจากอาหาร

๒๑. ระบบอาหารมีอิทธิพลต่อรูปแบบอาหารและภาวะโภชนาการ ระบบอาหารมีความซับซ้อนและมีกิจกรรมที่เชื่อมโยงกันในหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็น แหล่งอาหาร ผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการการผลิต การแปรรูป การจัดการ การเตรียม การจัดเก็บ การจำหน่าย การทำการตลาด การเข้าถึง การซื้อ การบริโภค รวมถึงการสูญเสียอาหาร และผลลัพธ์จากกิจกรรมเหล่านี้ รวมถึงผลในด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมด้วย ระบบอาหาร ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่างๆ ทั้งปัจจัยขับเคลื่อน การเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง รวมถึงการตัดสินใจจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่างๆ อยู่ตลอดเวลา และอาจส่งผลต่อความยั่งยืนของระบบอาหารนั้น ระบบอาหารที่ยั่งยืน มีบทบาทสำคัญยิ่งในการส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ปรับปรุงโภชนาการและสร้างเป้าหมายของการดำเนินงานด้านระบบอาหารสาธารณะต่างๆ อีกด้วย ระบบอาหารที่ยั่งยืน คือระบบอาหารที่ทำให้มีอาหารที่ปลอดภัย และมีโภชนาการสำหรับผู้คนในรุ่นนี้และรุ่นต่อไป โดยสอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้ง ๓ มิติ (ด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม) ดังนั้น ระบบอาหารที่ยั่งยืนจะต้องทั่วถึง เท่าเทียม และยืดหยุ่น

๒๒. การเกษตร หมายถึงการเพาะปลูก การทำปศุสัตว์ ประมง ปศุสัตว์และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การเกษตรและระบบอาหารรวมกิจกรรมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการผลิต แปรรูป จัดเก็บ ทำการตลาด ขยายปลีก บริโภค และกระบวนการกำจัดสินค้าที่มาจากเกษตร เช่นอาหารและผลผลิตที่ไม่ได้เป็นอาหาร ปศุสัตว์ การเลี้ยงสัตว์แบบเร่ร่อน การประมงและการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ รวมทั้งการทำปศุสัตว์ และปัจจัยการผลิตที่จำเป็นและผลผลิตที่ได้ออกมาในขั้นตอนเหล่านี้ด้วย

๒๓. กระบวนการทำงานของระบบอาหาร ในการสร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ขึ้นอยู่กับปัจจัยขับเคลื่อนหลายอย่าง เพื่อให้มั่นใจว่าอาหารปลอดภัยและมีโภชนาการที่ดีขึ้นนั้น จะต้องมีการปรับเปลี่ยนเฉพาะบริบท ไม่เฉพาะในเรื่องนโยบายด้านการเกษตรและอาหารเท่านั้น แต่จะต้องปรับเปลี่ยนในทุกภาคส่วน รวมถึงนโยบายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งพิจารณาจากลำดับความสำคัญในการพัฒนาประเทศ นโยบายด้านเศรษฐกิจ และบรรทัดฐานสังคม ซึ่งการปรับเปลี่ยนเฉพาะบริบทเหล่านี้ อาจจำเป็นต้องดำเนินการในวิธีที่เหมาะสมกับปัจจัยขับเคลื่อนในแง่ความยากจนและความไม่เท่าเทียมกันในกลุ่มประชากร

๒๔. ขั้นตอนในการสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืนที่ตรงตามความต้องการด้านโภชนาการของประชกรนั้น ต้องคำนึงว่าการเปลี่ยนแปลงระบบอาหารควรดำเนินการอย่างสอดคล้อง เหมาะสมและเป็นไปตามบริบท ศักยภาพของแต่ละประเทศ การเปลี่ยนแปลงเชิงสถาบันและพฤติกรรม ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะบริบทของผู้ที่อยู่ในระบบอาหาร การดำเนินนโยบายจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม โภชนาการ และสุขภาพ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มคนที่ยากจนและมีความเปราะบางทางโภชนาการ อีกทั้งต้องแก้ไขอุปสรรคในการเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพ

๒๕. จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงในระบบอาหาร และองค์ประกอบทางอาหาร ห่วงโซ่อุปทานอาหาร สภาพแวดล้อมของอาหาร พฤติกรรมผู้บริโภค เพื่อให้เกิดผลในทางบวกที่เป็นไปในทางเดียวกับการพัฒนาที่ยั่งยืนใน ๓ มิติ ได้แก่ สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม และต้องมีแนวทางที่ครอบคลุมให้แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย

๒๖. นโยบายและการดำเนินงานที่ร่วมมือกันจะต้องเพิ่มความสอดคล้องและความร่วมมือในการระบุถึงปัญหาต่างๆ ในแต่ละภาคส่วน เช่น สุขภาพ เกษตรกรรม การศึกษา สิ่งแวดล้อม น้ำ สุขอนามัย เพศ การคุ้มครองทางสังคม การค้า การจ้างงาน และการเงิน ทั้งหมดนี้ส่งผลกระทบต่อระบบอาหารและโภชนาการตามสามเสาหลักแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน

๒๗. คณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลก (United Nation Committee on World Food Security หรือ CFS) ได้ดำเนินการจัดทำนโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการของคณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลก โดยอ้างอิงข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญระดับสูงด้านความมั่นคงอาหาร (The High Level Panel of Experts on Food Security and Nutrition หรือ HLPE) และเอกสารตีพิมพ์อื่นๆ รวมถึงการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่จัดขึ้นระหว่างเดือนพฤษภาคม-พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากทุกภาคส่วนของ CFS เข้าร่วมด้วย

๒๘. ทั่วโลกให้ความสนใจในระบบอาหารและโภชนาการได้รับความสนใจมากขึ้น รวมถึงสหประชาชาติและประเทศสมาชิก โดยมีปณิธานร่วมกันว่าจะต้องบรรลุตามเป้าหมายของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ภายในปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ซึ่งในที่ประชุมนานาชาติด้านโภชนาการครั้งที่สอง (The Second International Conference on Nutrition: ICN2) ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ สมาชิกขององค์การอาหารและเกษตร (Food and Agriculture Organization of the United Nations หรือ FAO) และองค์การอนามัยโลก (World Health Organization หรือ WHO) มุ่งมั่นที่จะยุติความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (The General Assembly of the United Nations หรือ UNGA) ประกาศให้เป็นทศวรรษแห่งการดำเนินการด้านโภชนาการ (พ.ศ. ๒๕๕๙-๒๕๖๘) และเรียกร้องให้ FAO และ WHO เป็นผู้นำในการดำเนินงานร่วมกับโครงการอาหารโลก (The World Food Programme หรือ WFP) กองทุนเพื่อการพัฒนาการเกษตร (The International Fund for Agricultural Development หรือ IFAD) และกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (The United Nations Children's Fund หรือ UNICEF) โดยใช้กลไกความร่วมมือด้านโภชนาการแห่งสหประชาชาติ (UN Nutrition) และกลยุทธ์ รวมถึงข้อบังคับของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายราย เช่น CFS ทั้งนี้ ในปี ๒๕๖๐ สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (UNGA) ได้ประกาศทศวรรษของการทำการเกษตรแบบครอบคลุมแห่งสหประชาชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒-๒๕๗๑) โดยให้ความสนใจด้านโภชนาการเป็นพิเศษ จากมติของ UNGA สภาเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ (The UN Economic and Social Council หรือ ECOSOC) สภาสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (The UN Environment Assembly) สภาอนามัยโลก (The World Health Assembly หรือ WHA) แผนกลยุทธ์ของคณะกรรมการมาตรฐานอาหาร (Codex Alimentarius Commission หรือ CAC) และผู้แทนพิเศษของสหประชาชาติด้านสิทธิในการเข้าถึงอาหาร (UN Special Rapporteur on the Right to Food) และปณิธานของ ของ UNGA ในการป้องกันและควบคุมโรคไม่ติดต่อ (A/RES/73/2, เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑)

๒๙. ในปี ๒๕๖๔ ที่ประชุมระบบอาหารแห่งสหประชาชาติได้เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายอภิปรายถึงระบบอาหารเพื่อให้อาหารที่ดีต่อสุขภาพมีความยั่งยืนและครอบคลุมมากขึ้นสำหรับทุกคน นอกจากนี้ ที่ประชุมสุดยอด Tokyo Nutrition for Growth Summit ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๔) เป็นโอกาสที่ทุกฝ่ายจะได้หารือกันเพื่อส่งเสริมความเชื่อมโยงระหว่างอาหาร ระบบอาหารและสุขภาพ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๓๐. นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ สนับสนุนแนวคิดที่จะเชื่อมโยงนโยบายระหว่างประเทศให้สอดคล้องกัน โดยอ้างอิงข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ เพื่อช่วยให้ประเทศต่างๆ สามารถดำเนินงานตามกรอบการดำเนินงานของ ICN2 และเพื่อสนับสนุนการรับรู้ถึงสิทธิการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงด้านอาหาร และสิทธิที่เกี่ยวข้องด้านอื่นๆ รวมถึงสิทธิที่ทุกคนควรได้มีสุขภาพร่างกายและจิตใจตามมาตรฐานสูงสุด เพื่อให้บรรลุวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓

ส่วนที่ ๒ แนวคิดและหลักการ

๒.๑ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย

๓๑. วัตถุประสงค์ของนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้คือมีส่วนร่วมในการดำเนินงานเพื่อให้ได้มาซึ่งระบบอาหารที่ยั่งยืนและโภชนาการที่ดียิ่งขึ้น โดยการปรับเปลี่ยนระบบอาหารควรได้รับการสนับสนุนไปในแนวทางที่สอดคล้อง เหมาะสมและเป็นไปตามบริบท และศักยภาพของแต่ละประเทศ และสอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้ง ทั้ง ๓ มิติ นอกจากนี้ ยังจัดทำขึ้นเพื่อนำเสนอแนวทางที่ส่งเสริมให้ผู้คนสามารถเข้าถึงอาหารที่มีโภชนาการได้อย่างเพียงพอ และมีราคาที่เหมาะสม ปลอดภัย รวมทั้งมีคุณภาพและปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการ อีกทั้งยังเหมาะสมกับความเชื่อ วัฒนธรรม ธรรมเนียม พฤติกรรมการกิน และความชอบของบุคคล สอดคล้องกับข้อกำหนดภายในประเทศและระหว่างประเทศ นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ มีขึ้นเพื่อเป็นแนวทางให้แก่รัฐบาล สถาบัน และผู้เกี่ยวข้องที่มีส่วนได้ส่วนเสียเป็นหลัก เพื่อให้สามารถวางแผนนโยบายได้อย่างเหมาะสม มีการลงทุนด้วยความรับผิดชอบ และการจัดการต่างๆ ที่ทำให้รู้สาเหตุหลักของภาวะทุพโภชนาการแต่ละรูปแบบในแง่ของระบบอาหาร แนวทางปฏิบัตินี้มีขึ้นเพื่อบูรณาการร่วมกับวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ และเป้าหมายในการพัฒนาที่ยั่งยืนของวาระดังกล่าว รวมถึงการที่ประชาชนทุกคนจะได้ตระหนักถึงสิทธิที่ตนจะได้รับอาหารที่เพียงพอ ในบริบทของความปลอดภัยของอาหารในประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มคนที่เปราะบางที่สุดและได้รับผลกระทบจากปัญหา

๓๒. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ จัดทำขึ้นเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามทศวรรษแห่งการดำเนินงานด้านโภชนาการของสหประชาชาติ ปี พ.ศ. ๒๕๕๙-๒๕๖๘ (UN Decade of Action on Nutrition ๒๐๑๖- ๒๐๒๕) โดยมีจุดประสงค์เพื่อเพิ่มความตระหนักรู้ ความร่วมมือ และประสิทธิภาพของการดำเนินงานด้านโภชนาการในทุกกระดับ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญสู่การบรรลุวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ (๒๐๓๐ Agenda for Sustainable Development)

๓๓. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ นำเสนอแนวทางที่ครอบคลุมอย่างเป็นระบบและมีแหล่งข้อมูลอ้างอิงรองรับ เพื่อการสร้างระบบอาหารที่ผลิตอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และเพื่อเชื่อมโยงนโยบายในด้านต่างๆ โดยมุ่งเน้นไปที่ภาคอาหาร การเกษตร และโภชนาการ ในขณะเดียวกันก็นำถึงการทำลาย ด้านความยั่งยืนทางสังคมสิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจ ทั้งทางตรงและทางอ้อม นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้คำนึงถึงความหลากหลายและความซับซ้อนของระบบอาหาร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความสอดคล้องและการร่วมมือกันดำเนินนโยบาย พิจารณาถึงผลประโยชน์ ค่าใช้จ่าย ข้อแลกเปลี่ยน ในขณะเดียวกันก็ยัง

คำนึงถึงลำดับความสำคัญและขีดความสามารถของประเทศนั้นๆ และส่งเสริมการหารือระหว่างสถาบัน ภาคส่วน และผู้แทนจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

๓๔. แนวทางฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นขอบเขตสากล และเพื่อให้คำแนะนำแก่รัฐบาล และผู้แทนจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการกำหนดนโยบาย ร่างกฎหมาย ข้อบังคับ กลยุทธ์ แผนงานและโครงการต่างๆ โดยคำนึงถึงหลักความเป็นจริง ขีดความสามารถ และระดับการพัฒนาที่แตกต่างกันของแต่ละประเทศ รวมถึงระบบอาหารที่แตกต่างกัน และปัจจัยขับเคลื่อนที่ส่งผลกระทบ

๓๕. นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ ตระหนักดีว่าการเปลี่ยนแปลงฉับพลัน ภัยทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงโรคระบาด เป็นความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ต่อการทำงานของระบบอาหาร และเน้นย้ำถึงความสำคัญของระบบอาหารที่ยั่งยืนและมีความยืดหยุ่น เช่น การดำเนินงานโดยใช้นวัตกรรมที่ยั่งยืน เกษตรเชิงนิเวศ การทำการเกษตรโดยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การเพาะปลูกโดยไม่ต้องไถพรวนที่ดิน การปลูกพืชผักชีวภาพ การนำความหลากหลายทางชีวภาพมาใช้ในภาคเกษตร รวมถึงการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีอื่นๆ เพื่อส่งเสริมระบบอาหารที่ยั่งยืน แนวทางนี้ยังเสนอแนวทางเพื่อลดผลกระทบในเชิงลบที่อาจเกิดขึ้นกับระบบอาหาร ความปลอดภัยของอาหาร และโภชนาการให้ได้มากที่สุด

๓๖. นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ อ้างอิงจากหลักฐานจากการศึกษา ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ สหวิชาการ ธรรมเนียมปฏิบัติ รวมถึงความรู้ของคนพื้นเมืองและคนในท้องถิ่น แนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืน และประสบการณ์ รวมถึงผลที่ได้จากการหารือความรู้ในด้านต่างๆ ในระดับสากล ภูมิภาค และระดับประเทศ และนำหลักฐานเหล่านั้นมาใช้ในมุมมองกว้าง หลักฐานส่วนใหญ่ที่ใช้ในนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ได้มาจากรายงานการศึกษาของคณะผู้เชี่ยวชาญระดับสูง ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ รวมถึงเอกสารของสหประชาชาติและงานเขียนทางวิทยาศาสตร์ที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบแล้ว

๒.๒ ลักษณะของแนวทางโดยสมัครใจ ขอบเขต และกลุ่มเป้าหมาย

๓๗. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ถือเป็นแนวทางโดยสมัครใจ และไม่มีผลผูกพัน

๓๘. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ควรได้รับการตีความตามความเหมาะสมของบริบทในประเทศ และนำไปใช้อย่างสม่ำเสมอกับภาระหน้าที่ที่มีอยู่ ภายใต้ข้อกำหนดภายในประเทศและกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และเป็นการดำเนินงานด้วยความสมัครใจภายใต้เครื่องมือที่ประเทศและภูมิภาคดำเนินการอยู่ นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ไม่จำกัดหรือทำลายข้อบังคับทางกฎหมายใดๆ ที่มีผลผูกพันกับรัฐภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ

๓๙. แนวทางฉบับนี้ ควรได้รับการตีความและนำไปใช้อย่างสอดคล้องกับข้อกำหนดและสถาบันของประเทศ ควรนำแนวทางนี้ไปใช้ในระดับประเทศ ภูมิภาค หรือระดับโลก โดยคำนึงถึงหลักความเป็นจริง ขีดความสามารถ ระดับการพัฒนา นโยบายและความสำคัญของแต่ละประเทศ

๔๐. แนวทางฉบับนี้ ถูกจัดทำขึ้นโดยอ้างอิงจากผลงานและภารกิจหลักขององค์กรนานาชาติ และคำแนะนำที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอยู่ในนโยบายอื่นๆ ของ CFS และองค์กรต่างๆ ดังต่อไปนี้

- Agenda 2030 for Sustainable Development (2015)
- United Nations Rio Declaration on the Environment and Development (1992)
- Voluntary Guidelines to support the progressive realization of the right to adequate food in the context of the national food security (2004)

- CFS Voluntary Guidelines on the responsible governance of tenure of land, fisheries and forests in the context of national food security – VGGT (2012)
- CFS Global Strategic Framework for Food Security and Nutrition - GSF (2017)
- WHA Six Global Nutrition Targets for 2025 (2012)
- CFS Policy Recommendations on Investing in Smallholder Agriculture for Food Security and Nutrition (2013)
- FAO/WHO International Code of Conduct on Pesticides Management (2013)
- CFS Principles for responsible investment in agriculture and food systems – RAI (2014)
- CFS Policy Recommendations on Food losses and waste in the context of sustainable food systems (2014)
- CFS Policy Recommendations on Sustainable fisheries and aquaculture for food security and nutrition (2014)
- FAO/WHO Second International Conference on Nutrition (ICN2), Rome Declaration on Nutrition (2014)
- FAO/WHO Second International Conference on Nutrition (ICN2), Framework for Action (2014)
- FAO Voluntary Guidelines for Securing Sustainable Small-Scale Fisheries in the context of Food Security and Poverty Eradication (2014)
- CFS Framework for Action for food security and nutrition in protracted crises – FFA (2015)
- CFS Policy Recommendations on Water for food security and nutrition (2015)
- CFS Policy Recommendations on Connecting smallholders to markets (2016)
- CFS Policy Recommendations on Sustainable agricultural development for food security and nutrition: what roles for livestock? (2016)
- FAO Voluntary Guidelines for Sustainable Soil Management (2017)
- Political Declaration on the Third High Level meeting of the United Nations General Assembly on the Prevention and Control of Non-Communicable Diseases (2018)
- WHO Global Action Plan for the Prevention and Control of Non-Communicable Diseases 2013-2020
- FAO Ten Elements of Agroecology (2019)
- FAO International Code of Conduct for the Sustainable Use and Management of Fertilizers (2019)
- United Nations Environment Assembly Ministerial Declaration on Innovative Solutions for Environmental Challenges and Sustainable Consumption and Production (4, 19)

๔๑. นโยบายแนวทางปฏิบัติควรนำไปปรับใช้ร่วมกับเอกสารดังต่อไปนี้ หากมีส่วนเกี่ยวข้องและสามารถนำไปใช้ได้ และได้รับความเห็นชอบ รับทราบ และ/หรือรับรองจากประเทศสมาชิก

- ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights หรือ UDHR) – รับรองโดยสมัชชาสหประชาชาติในปี พ.ศ. ๒๔๙๑ และสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชน ซึ่งมีผลผูกพันกับประเทศสมาชิก

- กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (อังกฤษ: International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, ย่อ: ICESCR)
- ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิชนเผ่าพื้นเมือง (United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples หรือ UNDRIP)
- ปฏิญญาสากลแห่งสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของเกษตรกร (United Nations Declaration on the Rights of Peasants and other People Working in Rural Areas หรือ UNDROP)
- UN Resolution A/RES/70/259, United Nations Decade of Action on Nutrition (2016-2025)
- ปฏิญญาว่าด้วยสิทธิในการพัฒนาว่าเป็นสิทธิมนุษยชน (United Nations Declaration on the Right to Development)
- ปฏิญญาว่าด้วยหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน (ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work)
- อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (United Nations Convention on the Rights of Persons with Disabilities หรือ CRPD)
- อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (Convention on Biological Diversity หรือ CBD)
- อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change หรือ UNFCCC)
- อนุสัญญาว่าด้วยการอารักขาพืชระหว่างประเทศ (International Plant Protection Convention หรือ IPPC)
- สนธิสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยทรัพยากรพันธุพืชเพื่ออาหารและการเกษตร (International Treaty on Plant Genetic Resources for Food and Agricultural หรือ ITPGR)
- มาตรฐาน แนวทาง และคำแนะนำที่คณะกรรมการโครงการมาตรฐานอาหาร (CAC) องค์การโรคระบาดสัตว์ระหว่างประเทศ (World Organization for Animal Health หรือ OIE) และสำนักงานอนุสัญญาว่าด้วยการอารักขาพืชระหว่างประเทศ (International Plant Protection Convention หรือ IPPC)
- เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศ การค้าพหุภาคี รวมถึงข้อตกลงขององค์การการค้าโลก (WTO) เช่น ข้อตกลงการเป็นสมาชิกภายใต้ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางการค้า (WTO Technical Barriers to Trade หรือ TBT) และมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (Sanitary and Phytosanitary Measures หรือ SPS)

๔๒. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมรัฐบาล รวมถึงกระทรวงที่เกี่ยวข้อง สถาบันระดับชาติ ระดับอนุภูมิภาค และระดับท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจและสมาชิกรัฐสภา ให้พัฒนากระบวนการออกแบบและบูรณาการนโยบายแบบองค์รวม ใช้ในหลายภาคส่วน มีความเป็นวิทยาศาสตร์ มีหลักฐานอ้างอิง และเป็นนโยบายที่ครอบคลุมคนส่วนมาก และให้ผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ นำมาใช้ในการหารือและดำเนินการ

- ก) องค์การระหว่างรัฐบาล และภูมิภาค รวมถึงหน่วยงานเฉพาะของสหประชาชาติ
- ข) องค์การประชาสังคม และองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ชุมชนพื้นเมือง และคนท้องถิ่น กลุ่มคนที่เปราะบาง สตรี ในชนบท เยาวชน ผู้ประกอบการรายย่อย ชาวนา ผู้ทำการประมง ผู้เลี้ยงปศุสัตว์ เกษตรกร เจ้าหน้าที่ป่าไม้ และองค์กร สหกรณ์ กลุ่มเครือข่าย ผู้ที่ไม่มีที่ดินทำกิน และผู้ที่ทำงานอยู่ในระบบอาหาร

ค) องค์กรเอกชน ซึ่งรวมถึงบริษัทขนาดเล็กและกลาง ธุรกิจการเกษตร ผู้ประกอบการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ผู้ค้าอาหารทั้งปลีกและส่ง รวมถึงซูเปอร์มาร์เก็ต ผู้ให้บริการอาหาร สมาคมอุตสาหกรรม ผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ค้า และภาคการโฆษณา

ง) สถาบันวิจัย สถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัย

จ) หุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา รวมถึงสถาบันการเงินนานาชาติ

ฉ) ผู้บริจาคเอกชน มูลนิธิ และกองทุน

ช) สมาคมผู้บริโภค

๔๓. นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ สนับสนุนภาระหน้าที่ของรัฐ ในการสร้างความตระหนักรู้ถึงสิทธิที่บุคคลจะได้รับ อาหารอย่างเพียงพอ ภายใต้บริบทด้านความมั่นคงอาหารของประเทศ และความรับผิดชอบในการเคารพสิทธิมนุษยชน

๔๔. ในการดำเนินการตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ รัฐบาลไม่ควรประกาศใช้มาตรการทางด้านเศรษฐกิจ สังคมหรือ การค้าใดที่ไม่เป็นไปตามกฎหมายสากลและกฎบัตรสหประชาชาติที่ขัดต่อการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะในประเทศที่กำลังพัฒนา

๔๕. ในการดำเนินงานตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ รัฐบาลควรแก้ไขและป้องกันข้อจำกัดด้านการค้าและการ บิดเบือนตลาดสินค้าเกษตร รวมถึงกำจัดการเงินช่วยเหลืออุดหนุนการส่งออกสินค้าเกษตรกรรมและมาตรการส่งออกอื่นๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความเท่าเทียมกัน เพื่อให้สอดคล้องกับการเจรจาพหุภาคีรอบโดฮา (Doha Development Round)

๒.๓ หลักการนำเสนอ

๔๖. นโยบายแนวทางปฏิบัติประกอบด้วยข้อเสนอแนะหกประการ ที่ได้มาจากกระบวนการการหารือ โดยพิจารณา ถึงการดำเนินการต่างๆ ที่ควรปฏิบัติเพื่อสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืนและพัฒนาโภชนาการสำหรับทุกคน

๔๗. ระบบอาหารมีขึ้นเพื่อสนับสนุนเป้าหมายที่หลากหลายใน ๓ มิติของการพัฒนาที่ยั่งยืน แม้ว่าระบบอาหารอาจ แตกต่างกันอย่างมากระหว่างประเทศ แต่ก็เปิดโอกาสให้ได้มีการจัดทำนโยบายสาธารณะ กลไก เครื่องมือและการลงทุนเพื่อให้สามารถบรรลุ วาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓

๔๘. หลักการเหล่านี้กำหนดขึ้นเพื่อสนับสนุนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ความเท่าเทียม การไม่กีดกัน การมีส่วนร่วม ความเชื่อถือได้ ความโปร่งใส และการให้อำนาจแก่บุคคล และมีกฎหมายที่จะทำให้เกิดการตระหนักรู้ในสิทธิที่ได้รับอาหาร อย่างเพียงพอ ในบริบทของความมั่นคงของอาหาร

ก) แนวทางที่เป็นระบบ หลายภาคส่วน และอ้างอิงตามข้อมูลวิทยาศาสตร์และเชิงประจักษ์ (Evidence-based) ส่งเสริมวิธีการที่เป็นระบบแบบหลายภาคส่วน และอ้างอิงตามข้อมูลเชิงประจักษ์ คำนึงถึงระบบ อาหารแบบองค์รวม มุ่งเพิ่มผลลัพธ์ให้มากที่สุดในทุกมิติการพัฒนาอย่างยั่งยืน และพิจารณาสาเหตุในทุกมิติ ของทุกโภชนาการในทุกรูปแบบ

ข) นโยบายที่สอดคล้องและเฉพาะบริบท มีส่วนร่วมในการกำหนดและดำเนินการตามนโยบายที่สอดคล้อง และเฉพาะบริบท และการลงทุนที่เกี่ยวข้องอ้างอิงตามข้อมูลเชิงประจักษ์ ผ่านการดำเนินการประสานงาน ระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่แตกต่างกันในทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งในระดับนานาชาติระดับภูมิภาค ระดับชาติและ ระดับย่อย

ค) **เชื่อถือได้ โปร่งใส และเปิดโอกาสให้คนได้มีส่วนร่วม** ส่งเสริมความพยายามที่จะปรับปรุงการกำกับดูแล รวมถึงใช้กลยุทธ์ที่เชื่อถือได้ ช่วยให้พลเมืองและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้มีส่วนร่วมในการหารือระดับชาติในเรื่องความปลอดภัยของอาหารและโภชนาการในระบบอาหาร และกระบวนการตัดสินใจที่โปร่งใสและครอบคลุม ซึ่งรวมถึงคุ้มครองการจัดการข้อขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้น

ง) **คนสุขภาพดี โลกที่แข็งแรง** ส่งเสริมนโยบายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการดำรงชีวิต สุขภาพ และความ เป็นอยู่ที่ดีของประชากร และส่งเสริมความยั่งยืนของการผลิตและการบริโภคอาหาร รวมถึงการปกป้องความ หลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศ และส่งเสริมการบรรเทาและปรับตัวให้เข้ากับสภาพภูมิอากาศที่ เปลี่ยนแปลงไปอย่างเหมาะสม

จ) **ความเสมอภาคทางเพศและการส่งเสริมบทบาทสตรี** ส่งเสริมความเท่าเทียมในการเข้าถึงอาหารที่ดีที่สุด สุขภาพที่เหมาะสมกับความต้องการด้านอาหาร และความขึ้นชบอย่างเพียงพอและปลอดภัย เพื่อให้มี สุขภาพดี โดยไม่ต้องคำนึงปัจจัยทางสังคมและสถิติประชากร เช่น เชื้อชาติ เพศ รายได้ พื้นที่ภูมิศาสตร์ สนับสนุนความเสมอภาคทางเพศและส่งเสริมบทบาทแก่ผู้หญิงและเด็กหญิง รวมทั้งเคารพ คุ้มครองสิทธิใน การด้านความมั่นคงของอาหารและโภชนาการ สร้างโอกาสให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ส่งเสริมบทบาท ในด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมในทุกภาคส่วน รวมถึงเป็นส่วนสำคัญในการสร้างแนวทางระบบอาหารที่ ยั่งยืน เพื่อปรับปรุงโภชนาการ และยังตระหนักถึงบทบาทสตรีในการดูแลครอบครัวและชุมชน การศึกษา การเกษตร การส่งเสริมสุขภาพ รวมถึงการผลิต และบริโภคอาหาร สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดกลยุทธ์ที่มุ่งเป้าเพื่อ ส่งเสริมบทบาทสตรีที่มีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นด้านการดูแลรักษา การเกษตร การดูแลสุขภาพ เตรียมอาหาร การ ผลิต การบริโภค และรักษาไว้ซึ่งภูมิปัญญาชาวบ้าน องค์ความรู้ชุมชนท้องถิ่น และขนบธรรมเนียม อย่างไรก็ตาม ควรมีการปรับเปลี่ยนหน้าที่ความรับผิดชอบ เพื่อให้ผู้ชายและเด็กชายเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริม โภชนาการโดยให้เป็นความรับผิดชอบร่วมกันในครอบครัว

ฉ) **บทบาทและการมีส่วนร่วมของเยาวชน** ส่งเสริมกลยุทธ์ นโยบายและการลงทุนที่มีขึ้นเพื่อเสริมสร้าง การศึกษาและเสริมความสามารถให้กับเยาวชน เพื่อให้สามารถดูแลตัวเอง ตัดสินใจ และมีบทบาท เพิ่มโอกาส ด้านการประกอบอาชีพที่ดีโดยเฉพาะในชนบทให้แก่พวกเขา เพิ่มค่าจ้าง การคุ้มครองทางสังคม และคุ้มครอง อันตรายจากงานที่ไม่เหมาะสม ส่งเสริมบทบาทให้เป็นผู้เปลี่ยนแปลงด้านระบบอาหารสำหรับเยาวชนในรุ่น เดียวกัน และรุ่นต่อไป

ส่วนที่ ๓ นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการ

๔๙. เพื่อส่งเสริมวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ให้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของวาระดังกล่าวสัมฤทธิ์ผล นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ได้กำหนดกรอบการทำงานเพื่อส่งเสริมความสอดคล้องและความร่วมมือในการดำเนินนโยบาย และ นำผู้มีส่วนได้ส่วนเสียฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหารมารวมมือกัน เพื่อให้ได้อาหารที่ดีที่สุดสุขภาพสำหรับทุกคน จาก ระบบอาหารที่ยั่งยืน

๕๐. เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ โดยคำนึงถึง ทัศนคติและการตัดสินใจต่างๆ ของสมัชชาอนามัยโลก (World Health Assembly หรือ WHA) และความมุ่งมั่นของแต่ละ ประเทศที่จะยุติภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ให้สอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้ง ๓ มิติ ในขณะที่ยังรักษาแหล่ง ทรัพยากรธรรมชาติ การเติบโตทางเศรษฐกิจ และความเป็นอยู่ที่ดีทางสังคม แนวทางที่เลือกใช้เพื่อสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืน จะต้องคำนึงถึงความเชื่อมโยงของกิจกรรมต่างๆ ในระบบอาหาร การกระทำหรือการตัดสินใจใดๆ ต่อกิจกรรมด้านหนึ่งด้านใด ในระบบอาหาร อาจส่งผลกระทบต่อกิจกรรมด้านอื่น อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อระบบอาหาร และยังมีโอกาสได้รับผลกระทบจาก ระบบ สถานการณ์ และบริบทอื่นด้วย การคิดอย่างเป็นระบบและใช้ความรู้หลายสาขาเพื่อให้ได้มาซึ่งระบบอาหารที่ยั่งยืน ได้มี การพิจารณาว่าควรมีการเปลี่ยนแปลงในระบบอาหารให้สอดคล้องกับความแตกต่างในบริบทและศักยภาพของประเทศ จะ สามารถแก้ไขปัญหาความท้าทายจากหลายด้านได้ ดังนั้น นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ จึงให้ข้อเสนอแนะและการดำเนิน นโยบายที่อิงข้อมูลวิทยาศาสตร์และเชิงประจักษ์จำนวนมาก ตามความหลากหลายของห่วงโซ่คุณค่าอาหาร สภาพแวดล้อม ของอาหาร และการบริโภค รวมถึงปัจจัยขับเคลื่อนและกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินการนั้นๆ ด้วย

๕๑. ระหว่างการหารือระหว่างผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องของ CFS ได้มีการพิจารณาถึงประเด็นคาบเกี่ยวต่างๆ ที่ มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาอาหารและโภชนาการทั้งสิ้น เจ็ดปัจจัยที่สำคัญต่อนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ได้แก่ ๑. การกำกับ ดูแลที่โปร่งใส เสมอภาค และมีความรับผิดชอบ ๒. ห่วงโซ่คุณค่าอาหารที่ยั่งยืนเพื่ออาหารที่ดีต่อสุขภาพในบริบทของความ ยั่งยืนทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ๓. การเข้าถึงอาหารที่มีประโยชน์อย่าง เท่าเทียม และเป็นธรรมจากระบบอาหารที่ยั่งยืน ๔. ความปลอดภัยของอาหารในระบบอาหารที่ยั่งยืน ๕. การให้คนเป็นจุด ศูนย์กลางของการให้การศึกษาและข้อมูลด้านโภชนาการ ๖. ความเสมอภาคทางเพศและการส่งเสริมบทบาทสตรีในระบบ อาหาร และ ๗. ระบบอาหารที่มีความยืดหยุ่นในบริบทของมนุษยธรรม

๕๒. ปัจจัยแรกที่สำคัญคือการกำกับดูแลระบบอาหาร ซึ่งเป็นพื้นฐานในการกำหนดนโยบายตามทีนโยบายแนวทาง ปฏิบัติฉบับนี้ได้นำเสนอ และเป็นปัจจัยที่เชื่อมโยงกับปัจจัยอื่นๆ ที่สำคัญทั้งสามด้าน (ตามที่ระบุไว้ใน ข้อ ๒ ๓ และ ๕) ครอบคลุมองค์ประกอบหลักของระบบอาหาร ในขณะที่ปัจจัยด้านอื่นๆ (๔) อ้างอิงจากการตระหนักถึงความสำคัญของการ ดำเนินการด้านความปลอดภัยของอาหาร ทั้งนี้ ประเด็นบทบาทสตรีควรได้รับความสนใจเป็นพิเศษ เนื่องจากผู้หญิงมีบทบาท สำคัญในระบบอาหาร (ตามที่ระบุไว้ใน ข้อ ๖) บริบทด้านมนุษยธรรม เป็นปัจจัยสำคัญที่แยกออกมา (๗) เนื่องจากยังเป็น ประเด็นสำคัญในบริบทของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ วิกฤตการณ์ ความขัดแย้ง การย้ายถิ่นฐาน ที่ยังเกิดขึ้นทั่วโลก

๕๓. แนวทางนี้เป็นหลักการที่รัฐบาลควรพิจารณาถึงลำดับความสำคัญ ความต้องการ และเงื่อนไข ทั้งใน ระดับประเทศและระดับท้องถิ่นตลอดจนการประเมินความเกี่ยวข้องของนโยบายในบริบทของระบบอาหาร รวมถึงการ คำนึงถึงผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมที่มีต่อเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม แต่ละประเทศควรวิเคราะห์ระบบอาหาร ของตนอย่างเป็นระบบและครอบคลุม เพื่อที่จะได้มีความเข้าใจในระบบอาหารที่มีอยู่ รวมถึงองค์ประกอบและความซับซ้อน ของระบบอาหารในประเทศ รวมถึงปัจจัยขับเคลื่อนหลักที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง การเติบโต และการหยุดชะงักของ กิจกรรมในระบบอาหาร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืนและอาหารที่ดีต่อสุขภาพตามวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ปี พ.ศ. ๒๕๗๓ รัฐบาลควรวิเคราะห์และตรวจสอบค่าใช้จ่าย ผลประโยชน์ ข้อแลกเปลี่ยน และการดำเนินงานของรัฐบาลที่ ส่งผลกระทบต่อผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ ในบริบทด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม รวมถึงสภาพแวดล้อมและเป้าหมาย การพัฒนาของประเทศ

๓.๑ การกำกับดูแลที่โปร่งใส เสมอภาค และมีความรับผิดชอบ

๕๔. ในบทนี้จะแสดงความสำคัญของกลไกการกำกับดูแล ความเป็นผู้นำและความน่าเชื่อถือของผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ในระบบอาหาร ทั้งระดับประเทศ ระดับภูมิภาค ระดับชาติ และระดับท้องถิ่น รัฐบาลจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อนโยบาย กฎและกรอบการทำงานโดยอิงจากหลักวิทยาศาสตร์และข้อมูลเชิงประจักษ์ มีความสอดคล้องและเป็นบริบทเฉพาะ ซึ่งใช้ในการกำกับดูแลระบบอาหาร เสริมสร้างความเข้าใจ และลำดับความสำคัญของการดำเนินงานที่จะส่งผลกระทบต่อระบบอาหาร รัฐบาลยังควรพัฒนากลไกที่มีความโปร่งใสเพื่อใช้ตรวจสอบละประเมินค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานเพื่อปรับเปลี่ยนระบบอาหาร ความคุ้มค่าของการดำเนินงานตามนโยบายในภาคส่วนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ รวมถึงจัดการแก้ไขข้อขัดแย้งด้านผลประโยชน์ ป้องกันความไม่สมดุลของอำนาจ และดำเนินการป้องกันอื่นๆ โดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ

๓.๑.๑ การส่งเสริมความร่วมมือและความสอดคล้องเชิงนโยบาย โดยบูรณาการระบบอาหารและโภชนาการเข้ากับการพัฒนา ทั้งส่วนท้องถิ่น ระดับประเทศและภูมิภาค

ก) รัฐบาลควรสนับสนุนความร่วมมือทางนโยบายและความเชื่อมโยงกันระหว่างภาคส่วนและหน่วยงานต่างๆ เพื่อลดภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบที่เกิดจากระบบอาหาร ภาคส่วนและหน่วยงานเหล่านี้ รวมถึงผลกระทบต่อ สุขภาพ การเกษตร การศึกษา สิ่งแวดล้อม น้ำ สุขอนามัย ความเสมอภาคทางเพศ การคุ้มครองชุมชน การค้า การจ้างงานและการเงิน รัฐบาลควรพิจารณาว่าความยั่งยืนของระบบอาหารมีความสำคัญลำดับต้นๆ เพื่อจะได้ลำดับความสำคัญของภาคส่วนต่างๆ ให้สามารถดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายเดียวกัน

ข) รัฐบาลควรดำเนินงานเพื่อบูรณาการและส่งเสริมกลยุทธ์และการดำเนินการเพื่อระบบอาหารที่ยั่งยืน ซึ่งจะช่วยสร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และพัฒนาโภชนาการ ให้รวมอยู่ในแผนพัฒนาแห่งชาติ ซึ่งรวมถึงนโยบายด้าน สุขภาพ เศรษฐกิจ การเกษตร ภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม การลดความรุนแรงของความเสียหายต่อภัยพิบัติและ โรคระบาด รัฐบาลควรพิจารณาเพิ่มและปรับปรุงการจัดสรรงบประมาณให้กิจกรรมและองค์ประกอบด้าน ระบบอาหาร นอกจากนี้ ยังควรประเมินและพิจารณาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจและสังคม อันเกิด จากองค์ประกอบและกิจกรรมที่หลากหลายของระบบอาหาร และควรใช้ตัวชี้วัดของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ในการพิจารณาถึงภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ ด้วยจุดประสงค์ที่โปร่งใสและชัดเจน

ค) ระบบการค้าพหุภาคีที่เป็นไปตามข้อตกลงสากล เปิดกว้าง ไม่กีดกัน และเป็นธรรม จะช่วยส่งเสริม การเกษตรและการพัฒนาชนบทในประเทศที่กำลังพัฒนาและทำให้เกิดความปลอดภัยด้านอาหาร และยังเป็น การพัฒนาโภชนาการด้วย รัฐบาลและหน่วยงานต่างๆ ทั้งในระดับสากลและภูมิภาค ควรใช้นโยบายทั้งระดับ ภูมิภาคและระดับสากล เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเกษตรกรและชาวประมง รวมถึงเกษตรกรรายย่อย กลุ่มคนพื้นเมืองและชุมชนในท้องถิ่น ชาวนาและผู้ผลิตอาหารรายย่อย คนงานในระบบอาหารรวมถึงผู้หญิง ทั้งในการค้าระดับท้องถิ่น ประเทศ ภูมิภาค และระดับโลก

ง) รัฐบาลควรสร้างโอกาสในระบบอาหารเพื่อให้บรรลุเป้าหมายด้านโภชนาการและความปลอดภัยของอาหาร ในระดับประเทศและสากล โดยตรวจสอบและติดตามความก้าวหน้าผลการดำเนินงาน รวมถึงจัดทำตัวชี้วัดที่ สอดคล้องตามวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ และเป้าหมายด้านโภชนาการขององค์การอนามัยโลกปี พ.ศ. ๒๕๖๘ (WHO ๒๐๒๕ Global Nutrition)

๓.๑.๒ การส่งเสริมความร่วมมือและการดำเนินงานระหว่างภาคส่วน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และในระดับต่างๆ

ก) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล และหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในภาคส่วนต่างๆ ในทุกระดับ ควรร่วมมือกันเพื่อสร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพและปรับปรุงโภชนาการเพื่อให้มีระบบอาหารที่ยั่งยืน เสริมสร้างความแข็งแกร่งของนโยบายและข้อกฎหมาย รวมถึงขีดความสามารถของสถาบัน เพื่อให้ทราบถึงเหตุและผลของภาวะทุพโภชนาการในทุกรูปแบบ และความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับอาหารในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งกลไกความร่วมมือนี้ ควรเป็นกลไกระหว่างองค์กรในหลายระดับและหลายฝ่าย เพื่อใช้ในการควบคุมและออกแบบกลยุทธ์ และนโยบายที่อิงตามข้อมูลเชิงประจักษ์ ตามหลักวิทยาศาสตร์และเป็นบริบทเฉพาะ และเข้าแทรกแซงอย่างเหมาะสมตามความหลากหลายของวัฒนธรรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงโภชนาการทั้งในทุกระดับประเทศ และระดับท้องถิ่น

ข) รัฐบาลและองค์การระหว่างรัฐบาล ควรหารือกันอย่างทั่วถึงและโปร่งใส เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในระบบอาหารเข้ามามีส่วนร่วม โดยให้ความสำคัญกับบริษัทขนาดเล็กและกลาง ผู้ผลิตรายย่อย และผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใด การหารือนี้ ควรรวมทุกมิติของการพัฒนาที่ยั่งยืนในระบบอาหาร

ค) รัฐบาล หน่วยงานสากล องค์กรประชาสังคม คนพื้นเมือง และชุมชนในท้องถิ่น ควรสนับสนุนกิจกรรมที่มีการลงทุนอย่างมีความรับผิดชอบ ทั้งในภาครัฐและเอกชน รวมถึงผู้บริจาคที่สนับสนุนระบบอาหารที่ยั่งยืน ซึ่งจะสร้างอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ในขณะที่คำนึงถึงการทำงานร่วมกัน ข้อดีข้อเสีย และลำดับความสำคัญของนโยบายอื่น

๓.๑.๓ การสร้างกลไกความรับผิดชอบและเครื่องมือเพื่อการตรวจสอบและประเมิน

ก) รัฐบาลควรกำหนดหรือสร้างกรอบนโยบายที่อ้างอิงตามหลักวิทยาศาสตร์ และเป็นบริบทเฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางให้กิจกรรมของทั้งภาครัฐและเอกชน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหารและโภชนาการ นอกจากนี้ ยังควรมีกลไกที่มีประสิทธิภาพ ครอบคลุม โปร่งใสและเชื่อถือได้ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมการกำกับดูแลที่ดี มีการปรึกษาหารือสาธารณะ มีองค์กรอิสระที่ตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎ ผลการดำเนินงาน มีขั้นตอนการร้องเรียนของบุคคล มีการลงมือดำเนินการเพื่อปรับปรุงความน่าเชื่อถือ สามารถระบุและจัดการความขัดแย้งทางผลประโยชน์ รวมถึงผลประโยชน์แอบแฝง มีการป้องกันความไม่สมดุลของอำนาจ และมีความสามารถในการแก้ไขข้อพิพาทที่อาจเป็นภัยต่อสาธารณสุขและความเป็นอยู่ที่ดี รัฐบาลจะต้องมั่นใจว่าการหารือกับผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายนั้นมีความโปร่งใส มีบทบาท และความรับผิดชอบที่ชัดเจนในการปกป้องผลประโยชน์ส่วนรวม

ข) รัฐบาล สถาบันวิจัย องค์การระหว่างรัฐบาลควรร่วมกันจัดทำโครงการวิจัย พัฒนาระบบสถิติแห่งชาติและระบบตรวจสอบข้อมูลที่ใช้ในการวัด รวบรวม และจำแนกกลุ่มสำรวจข้อมูลตามลักษณะสังคมประชากร พัฒนาคุณภาพและความพร้อมของตัวชี้วัดเดิม และตัวชี้วัดของ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDG) ในทุกบริบทของอาหาร ความปลอดภัยของอาหาร องค์ประกอบของอาหาร สถานะโภชนาการ และเพศ รวมถึงปัจจัยทางสังคมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถปรับปรุงนโยบาย และตรวจสอบผลการดำเนินงานให้ตรงตามเป้าหมายของโครงการสาธารณะได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้ รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียควรต้องคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลโดยรวมของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียในระบบอาหาร

ค) รัฐบาลควรลงทุนในการทำวิจัยและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างอาหาร โภชนาการ พฤติกรรม เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และพลวัตของตลาด เพื่อให้สามารถประเมินผลกระทบข้ามภาคส่วนที่เกิดจากการดำเนินงานตามนโยบายและโครงการ และความซับซ้อนของปฏิกิริยา ระหว่างอุปสงค์และอุปทานในช่วงต่างๆ กันของห่วงโซ่อุปทานอาหารได้ดียิ่งขึ้น

ง) รัฐบาลควรส่งเสริมการลงทุนในด้านทรัพยากรมนุษย์ พัฒนาระบบและขีดความสามารถขององค์กร ร่วมกับผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง องค์กรระหว่างรัฐบาล คนพื้นเมืองและชุมชนในท้องถิ่น เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ข้อมูลระบบอาหารได้อย่างครอบคลุม และสามารถวางแผน ดำเนินงาน ตรวจสอบ รวมถึงประเมินผลการดำเนินงานในโครงการได้ดียิ่งขึ้น และควรพิจารณาถึงความจำเป็นในการพัฒนาแนวทางการดำเนินงานในรูปแบบสหวิทยาการ เพื่อรวมประเด็นหลากหลายทางเทคนิค เศรษฐกิจและสังคมได้ดียิ่งขึ้น

๓.๑.๔ การเสริมสร้างความร่วมมือและเปิดโอกาสให้ผู้คนและชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในระบบอาหาร

ก) รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ควรเปิดโอกาสให้กลุ่มคนพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่น โดยเฉพาะผู้หญิง เด็กหญิง กลุ่มชนชายขอบ และผู้พิการ ได้มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการกำกับดูแลระบบอาหารและโภชนาการ โดยให้มีส่วนร่วมในการประชุมปรึกษาหารือ และการพัฒนากลไกของชุมชน เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วม ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และภูมิภาค ทั้งนี้ การปรึกษาหารือกับชนพื้นเมือง ควรดำเนินการผ่านองค์กรที่เป็นตัวแทนกลุ่มคนดังกล่าว เพื่อให้ได้รับความยินยอมพร้อมใจ และเป็นไปตามปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง (United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples)

ข) รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ควรสนับสนุนการเสริมสร้างขีดความสามารถ โดยเฉพาะในกลุ่มชนกลุ่มน้อยและชุมชนในท้องถิ่น เพื่อให้กลุ่มคนดังกล่าวมีส่วนร่วมในการวางแผนนโยบายและกลยุทธ์ที่เกี่ยวกับระบบอาหารได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ

๓.๒ ห่วงโซ่อุปทานอาหารที่ยั่งยืนเพื่ออาหารที่ดีต่อสุขภาพ ในบริบทของความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๕๕. ห่วงโซ่อุปทานอาหาร มีบทบาทสำคัญต่อสุขภาพของมนุษย์ ความยืดหยุ่น และเศรษฐกิจ รวมถึงความยั่งยืนทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของระบบอาหาร การฟื้นฟูระบบนิเวศ ห่วงโซ่อุปทานอาหาร ตั้งแต่ขั้นตอนการผลิต การเก็บรักษา การจัดการหลังเก็บเกี่ยว การแปรรูปและบรรจุหีบห่อ การจัดส่งไปยังแหล่งบริโภค และการตลาด ห่วงโซ่อุปทานอาหารมีการดำเนินงานในหลายระดับ และหลายโครงสร้าง ตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับสากล มีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในระบบอาหารมากมาย การตัดสินใจโดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในขั้นตอนใดๆ ล้วนส่งผลต่อความพร้อม ความสามารถในการจัดซื้อ การเข้าถึง การยอมรับ และความปลอดภัยของอาหารที่ถูกหลักโภชนาการและเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ซึ่งบทนี้จะกล่าวถึงเป้าหมายของวาระทศวรรษแห่งเกษตรกรรมแบบครอบครัว (UN Decade of Family Farming) และแสดงให้เห็นความสำคัญของการส่งเสริมโภชนาการในห่วงโซ่อุปทานอาหาร และแนะนำวิธีสร้างห่วงโซ่อุปทานอาหารที่มีความยืดหยุ่นและยั่งยืน รวมถึงการบริโภคและการผลิตอาหาร ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่เสื่อมถอย อีกทั้งต้องพิจารณาถึงมิติของความยั่งยืน ด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคม รวมถึงสุขภาพของปัจเจกชน สัตว์ พืช ระบบนิเวศ ตามแนวทางสุขภาพหนึ่งเดียว (One Health Approach) ของ FAO ทั้งนี้

นโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้จะช่วยให้รัฐบาลและผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง สามารถเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้ผู้ผลิตในท้องถิ่นที่มีความเปราะบาง ผู้ประกอบการรายย่อยและครอบครัวเกษตรกร ในบทบาทที่บุคคลเหล่านี้เกี่ยวข้องกับห่วงโซ่อุปทานอาหาร

๓.๒.๑ การให้ความสนใจกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระบบห่วงโซ่อุปทานอาหาร

ก) รัฐบาล หุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา ประชาสังคม และองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร รวมถึงภาคเอกชน ควรร่วมมือกับผู้ผลิตอาหารและหน่วยงานของผู้ผลิตอาหารเหล่านั้น เพื่อสร้างชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี และสามารถพัฒนาห่วงโซ่อุปทานอาหารให้มีความยืดหยุ่น สามารถรับผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ นอกจากนี้ ควรมีการจัดการความเสี่ยงและสร้างการเตรียมพร้อม รวมถึงความยืดหยุ่นโดยการบรรเทาผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อห่วงโซ่อุปทานอาหาร รวมถึงการเสริมสร้างความรู้และนวัตกรรมในท้องถิ่น และเพิ่มการเข้าถึงแหล่งการเงิน การบริการ การประกันภัย การพยากรณ์อากาศ ระบบเตือนภัยล่วงหน้า การพัฒนาศักยภาพ การแบ่งปันความรู้ การเผยแพร่ข้อมูล และให้ความช่วยเหลือให้ได้รับบริการด้านต่างๆ ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองพืชผล ปศุสัตว์ การประมง และระบบการผลิตอาหารที่อาจได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ศัตรูพืช โรค และวิกฤตการณ์จากสภาพภูมิอากาศ ดังนั้น จึงควรดำเนินการเผยแพร่แนวปฏิบัติที่ดีของระบบเกษตรในท้องถิ่นให้มีความยืดหยุ่นต่อภัยแล้ง ภัยจากความหนาวเย็นจัด ความร้อน ศัตรูพืช และโรคที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางสภาพอากาศที่รุนแรง รวมถึงลดความสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยว และการสูญเสียอาหารอื่นๆ นอกจากนี้ ยังควรพัฒนาด้านนวัตกรรมซึ่งเป็นสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดผลิตผลด้วย

ข) รัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ ควรส่งเสริมการเกษตรที่ยั่งยืน เช่น ประยุกต์ใช้การเกษตรเชิงนิเวศและนวัตกรรมด้านการเกษตรในระดับต่างๆ เพื่อสร้างระบบอาหารที่ยั่งยืน และเสริมสร้างความปลอดภัยให้อาหารและโภชนาการ นอกจากนี้ ทุกฝ่ายควรร่วมมือในการให้ความช่วยเหลือเกษตรกรและผู้ผลิตอาหารอื่นๆ ในการลดผลกระทบจากสิ่งแวดล้อม เพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพ และสนับสนุนเกษตรกรที่นำวิธีการผลิตที่ยั่งยืนมาใช้ การดำเนินการนี้ อาจทำได้โดยการส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม และการจัดการฟาร์มที่เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตพืชผล ส่งเสริมการผลิตอย่างมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและใช้วิธีที่ยั่งยืน และการใช้กำลังคนอย่างเหมาะสม เพื่อลดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของมนุษย์ให้น้อยที่สุด รัฐบาลควรส่งเสริมการทำการเกษตรให้มีประสิทธิภาพ โดยใช้ทรัพยากรธรรมชาติ น้ำ ดิน พลังงาน แรงงานและที่ดินให้เกิดความคุ้มค่ามากที่สุด และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ การเสื่อมถอยของแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ (รวมถึงการตัดไม้ทำลายป่า) โดยให้สอดคล้องกับเป้าหมายการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศ (Nationally Determined Contribution – NDC) ตามข้อตกลงปารีส (Paris Agreement) และนโยบายในระดับประเทศอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ค) รัฐบาลควรใช้ระบบการตรวจสอบ (รวมถึงระบบเตือนภัยล่วงหน้า) ดัชนีคุณภาพ (เช่น ตัวชี้วัดความหลากหลายทางชีวภาพในภาคเกษตร ตัวชี้วัดคุณภาพของดิน น้ำ รายได้ต่อไร่ และราคาอาหาร) รวมถึงตัวชี้วัด

ต่างๆ ในระบบอาหาร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการกำหนดนโยบายสิ่งแวดล้อม และเป้าหมายในการตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และประสิทธิภาพในการดำเนินการเพื่อตอบสนองนโยบาย

ง) รัฐบาล สถาบันวิจัย สถาบันการศึกษาและมหาวิทยาลัย ควรส่งเสริมการสร้างและใช้ความรู้ที่เป็นไปตามหลักวิทยาศาสตร์และมีหลักฐานอ้างอิง รวมถึงความรู้ของกลุ่มคนพื้นเมืองและคนท้องถิ่น ที่จะจัดทำกลยุทธ์เพื่อสร้างความยืดหยุ่น ให้สามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ เพื่อให้เกิดระบบอาหารที่ยั่งยืนและอาหารที่ดีต่อสุขภาพ การวิจัยควรอิงตามหลักวิทยาศาสตร์และเป็นการวิจัยเชิงประจักษ์ เปิดรับภูมิปัญญาท้องถิ่น และภูมิปัญญาพื้นบ้าน รวมถึงต้องจัดการกับความขัดแย้งทางผลประโยชน์ต่างๆ นอกจากนี้งานวิจัยควรมุ่งเน้นการนำนโยบายไปสู่การเริ่มปฏิบัติเพื่อให้สามารถสร้างการผลิตที่ยั่งยืน และมีผลิตภาพด้านโภชนาการ รวมถึงการดำเนินงานที่เพิ่มความยืดหยุ่นในห่วงโซ่อุปทานอาหาร พัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ และส่งเสริมการกักเก็บคาร์บอน ปศุสัตว์ การประมง การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การแปรรูป และการบรรจุ การค้าปลีกและตลาด การเข้าถึงตลาด และการบริโภคอย่างมีความรับผิดชอบ การบรรเทาผลกระทบและปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อีกทั้งลดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม และปกป้อง สงวน จัดการ และใช้แหล่งทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

๓.๒.๒ การส่งเสริมการใช้งานและจัดการทรัพยากรในการผลิตอาหารอย่างยั่งยืน

ก) รัฐบาล เกษตรกร และหน่วยงานต่างๆ ภาคเอกชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ ควรให้ความสำคัญกับดิน เนื่องจากเป็นศูนย์กลางของระบบการผลิตทางการเกษตร ตามคำแนะนำโดยความสมัครใจเรื่องการจัดการดินอย่างยั่งยืนขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO Voluntary Guidelines for Sustainable Soil Management) รัฐบาลควรสนับสนุนการจัดการความอุดมสมบูรณ์ของดินและสารอาหารอย่างบูรณาการ เช่นเดียวกับระบบนิเวศบริการ เพื่อการผลิตที่ยั่งยืน และส่งเสริมบริการจัดการที่ดิน และการทำการเกษตรอย่างยั่งยืน เพื่อรักษาความหลากหลายทางชีวภาพและสมดุลของสารอาหารในดิน ลดการเสื่อมโทรมของดิน ปรับปรุงการจัดการน้ำ และส่งเสริมการกักเก็บคาร์บอน

ข) รัฐบาลควรส่งเสริมและปรับปรุงการจัดการและการใช้น้ำอย่างยั่งยืนเพื่อการเกษตรและการผลิตอาหาร โดยปรับปรุงกฎระเบียบในการจัดการน้ำอย่างบูรณาการ โดยให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมสร้างแนวทางการร่วมมือด้านทรัพยากรน้ำที่ดี โดยให้มีภาคประชาสังคม องค์กรเกษตรกร ชาวนา ผู้ผลิตรายย่อย กลุ่มคนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น ภาคเอกชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เข้ามามีส่วนร่วมด้วย และต้องมีการพิจารณาถึงความต้องการใช้น้ำในภาคส่วนต่างๆ แนวทางเหล่านี้ ควรส่งเสริมระบบประปาที่มีการใช้ทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืน การลดการใช้น้ำอย่างสิ้นเปลือง ส่งเสริมเทคโนโลยีการประหยัดน้ำที่เหมาะสมอย่างเป็นระบบ ลดการเกิดน้ำเสียจากภาคกิจกรรม ส่งเสริมการใช้น้ำและการนำน้ำกลับมาใช้อย่างปลอดภัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในครัวเรือน และมีประสิทธิผล โดยไม่ส่งผลกระทบในเชิงลบต่อความสามารถในการผลิตอาหารที่มีประโยชน์ของเกษตรกรและผู้ผลิตอาหาร อีกทั้งยังต้องตระหนักถึงความสำคัญที่กลุ่มคนในชนบทจะต้องสามารถเข้าถึงแหล่งน้ำเพื่อใช้ในครัวเรือน

ค) รัฐบาลและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ ควรปกป้อง สงวน และใช้ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน เพื่ออาหารและการเกษตร เพื่อเสริมสร้างความยืดหยุ่นในระบบอาหาร โดยดำเนินการผ่านการผลิตอาหารและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน เช่น การเกษตรเชิงนิเวศและนวัตกรรมด้านการเกษตร

- ง) รัฐบาลต้องตระหนักและเคารพสิทธิของกลุ่มคนพื้นเมืองและชุมชนในท้องถิ่นในการถือครองและกำกับดูแลที่ดิน การประมง และป่าไม้ของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิสตรีในการเข้าถึงทรัพยากร โดยจะต้องสอดคล้องกับกฎหมายในประเทศ และนโยบายแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมาภิบาลอย่างรับผิดชอบในภาคเกษตรและระบบอาหาร (CFS Voluntary Guidelines on the Responsible Governance of Tenure of Land, Fisheries and Forests in the Context of National Food Security หรือ VGGT) ขนบธรรมเนียมความรู้โดยรวม และการปฏิบัติต่อผู้ถือสิทธิ์เหล่านั้นจะต้องได้รับความเคารพ อาหารแบบดั้งเดิมของกลุ่มคนพื้นเมืองควรได้รับการคุ้มครอง และต้องคำนึงถึงโภชนาการและความเป็นอยู่ของกลุ่มคนเหล่านี้เป็นลำดับแรก
- จ) รัฐบาลควรตระหนักถึงความสำคัญของการเลี้ยงปศุสัตว์ และการจัดการทุ่งหญ้า และการเลี้ยงปศุสัตว์แบบปล่อยฝูงเพื่อให้ทะเล็มแปลงพืช ให้เป็นไปอย่างยั่งยืน เพื่อโภชนาการ ระบบนิเวศที่อุดมสมบูรณ์ ส่งเสริมชีวิตความเป็นอยู่ในชนบท และห่วงโซ่อุปทานอาหารให้มีความยืดหยุ่น รวมถึงสนับสนุนระบบปศุสัตว์ขนาดเล็ก ให้สามารถผลิตแหล่งอาหารสัตว์ที่ดีต่อสุขภาพ และขจัดความยากจนและความหิวโหยลงได้

๓.๒.๓ การส่งเสริมโภชนาการในการทำการเกษตรและห่วงโซ่อุปทานอาหาร

- ก) รัฐบาลควรตั้งงบประมาณและบูรณาการเป้าประสงค์ด้านโภชนาการร่วมกับนโยบายด้านการเกษตรกรรม และนโยบายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในประเทศ เพื่อให้ประชาชนได้บริโภคอาหารที่มีประโยชน์อย่างทั่วถึงจากระบบอาหารที่ยั่งยืน
- ข) รัฐบาล ภาคเอกชน และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการลงทุนทางการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบ รวมถึงสนับสนุนผู้ผลิตอาหารให้สามารถผลิตอาหารที่เป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ในขณะเดียวกัน ยังส่งเสริมให้ชาวประมง เกษตรกร โดยเฉพาะเกษตรกรรายย่อย และ/หรือการเกษตรแบบครอบครัว รวมทั้งคนงานในไร่ มีรายได้ ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีและมีความยืดหยุ่น และควรสนับสนุนและส่งเสริมการผลิตพืชผล การทำปศุสัตว์ ป่าไม้เพื่อการเกษตร และระบบสัตว์และประมง (รวมถึงการประมงพื้นบ้าน และการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ) อย่างยั่งยืน
- ค) รัฐบาลควรรวมการเกษตร และการใช้ที่ดินในตัวเมืองและปริมณฑล ผนวกเข้าในโครงการและกลยุทธ์การพัฒนา ระบบอาหารและโภชนาการทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ รวมถึงการวางแผนตัวเมืองและเขตปริมณฑล เนื่องจากเป็นปัจจัยที่ทำให้ได้อาหารที่ดีต่อสุขภาพจากระบบอาหารที่ยั่งยืน และส่งเสริมมีอาหารที่ปลอดภัยและมีประโยชน์ในปริมาณที่มีความเสถียร
- ง) รัฐบาล ภาคเอกชน ศูนย์วิจัย มหาวิทยาลัยและผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรส่งเสริมให้มีการสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นประโยชน์และเอื้อต่อผู้ผลิตอาหารในการผลิตอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้นวัตกรรมเทคโนโลยีมีราคาที่สามารถซื้อหาได้ สนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่น ความช่วยเหลือทางเทคนิค การฝึกอบรมทักษะ รูปแบบการทำธุรกิจที่ครอบคลุมและยั่งยืน และปรับให้เข้ากับลำดับความสำคัญของความต้องการในท้องถิ่น รวมถึงได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโภชนาการและอาหารที่ดีต่อสุขภาพจากระบบอาหารที่ยั่งยืน มีโครงการด้านการเกษตรและบริการทางด้านเทคนิค เพื่อให้สามารถส่งเสริมการผลิตที่ยั่งยืน ปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพ ควบคุมดูแลให้อาหารปลอดภัย และปรับปรุงคุณภาพด้านโภชนาการเพื่อการค้า

จ) รัฐบาลควรสนับสนุนระบบข้อมูลการตลาดที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการซื้อขายอาหารในตลาดอย่างทันทั่วทั้งที่ โดยจะต้องเป็นข้อมูลที่เข้าถึงได้ง่ายและมีความโปร่งใส รวมถึงการติดตามดุลคลังสินค้าทั้งปัจจุบันและในอนาคต ข้อมูลราคา ซึ่งรวมถึงราคาในตลาดท้องถิ่นและตลาดในพื้นที่ใกล้เคียง ตามความเป็นไปได้และเหมาะสม นอกจากนี้ รัฐบาลควรสนับสนุนการวิจัยเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์การเกษตร โดยมีหัวข้อที่ว่าด้วยการค้าและผลกระทบของนโยบายรัฐบาล นอกจากนี้ การตรวจสอบและการวิจัยตลาดเพิ่มเติมเกี่ยวกับสินค้าที่มีรายงานต่ำกว่าความเป็นจริง รวมถึงที่มีผลกระทบต่อโภชนาการ พืชผลที่ถูกกละเลย และมีการนำมาใช้ต่ำกว่าที่ควรเป็น ควรสามารถนำไปพัฒนาต่อไปได้

ฉ) รัฐบาล ภาคเอกชน ผู้บริจาคและผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรลงทุนในการวิจัย การเผยแพร่ความรู้และนวัตกรรมที่จะช่วยให้สามารถผลิตอาหารที่มีโภชนาการหลากหลายได้ เช่น ผลไม้และผัก ถั่วฝักยาวและเมล็ดถั่ว ธัญพืชเต็มเมล็ด (Whole grain) กับรากและหน่อ เมล็ดพืชและถั่ว รวมถึงอาหารที่มาจากสัตว์ด้วย

ช) รัฐบาลควรส่งเสริมนโยบาย ข้อเสนอแนะหรือวิธีการที่ใช้ในการผลิตอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ดังที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ ๑๗ รวมถึงส่งเสริมโภชนาการภายในการเกษตรและห่วงโซ่อุปทานอาหาร ให้สอดคล้องกับมติของสมัชชาอนามัยโลก (WHA Resolutions ๕๗.๑๗) ย่อหน้าที่ ๒๒ และ ๖๖.๑๐ รวมถึงกฎหมายในประเทศ บริบท และศักยภาพของประเทศ

๓.๒.๔ การปรับปรุงการเก็บอาหาร การแปรรูป การบรรจุ การขนส่งและการปรับสูตรอาหาร

ก) รัฐบาล ภาคเอกชนและผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน (เช่น สถานที่จัดเก็บ การขนส่ง ตลาด และ ระบบข้อมูลการตลาด) รวมถึงความช่วยเหลือในการขนส่งสินค้า เพื่อป้องกันความสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยว และเพิ่มขีดความสามารถของผู้ผลิตอาหาร รวมถึงผู้ประกอบการรายย่อย และวิสาหกิจรายย่อย ขนาดเล็ก และขนาดกลาง- เพื่อให้สามารถส่งมอบอาหารสดที่มีความปลอดภัยและหลากหลาย ให้แก่ตลาดในระดับท้องถิ่น ภูมิภาคและระหว่างประเทศอย่างยั่งยืน ตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ ๔๕ และ ๓.๑.๑ ค

ข) รัฐบาล ภาคเอกชน และเกษตรกร รวมถึงผู้ผลิตรายอื่นๆ และองค์กรที่กำกับดูแล ควรสนับสนุนการลดการสูญเสียอาหารในขั้นตอนการเพาะปลูก ขั้นตอนการเก็บรักษาหลังเก็บเกี่ยว ระหว่างการแปรรูป ขนย้าย และขายปลีกไปโดยเปล่าประโยชน์ให้มากที่สุด ทั้งนี้ รวมถึงการฝึกอบรมทักษะที่ตอบโจทย์ความต้องการ และความสามารถในการพัฒนาการจัดการ และการนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ นอกจากนี้ ยังควรมุ่งเน้นการลดการสูญเสียอาหารในขั้นตอนการเก็บรักษา แปรรูป และปรับเปลี่ยนสูตรอาหาร และอาหารที่เหลือทิ้งในขั้นตอนการขายปลีกและบริโภค เพื่อหยุดยั้งการสูญเสียของคุณภาพและปริมาณอาหาร ซึ่งก่อให้เกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจ และเพื่อส่งเสริมการใช้แหล่งทรัพยากรธรรมชาติให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ค) รัฐบาล ภาคเอกชน และสถาบันวิจัย ควรให้การสนับสนุนงานวิจัย การตรวจสอบ การพัฒนา และเพิ่มการใช้นวัตกรรมเทคโนโลยี ให้สอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้ง ๓ มิติ เพื่อรักษาสารอาหาร ลดความสูญเสียสารอาหารหลังการเก็บเกี่ยวให้มากที่สุด และผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มจากผลิตภัณฑ์พลอยได้จากการแปรรูปอาหาร และส่งเสริมการเก็บรักษาอาหารในระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่มีภัยแล้ง น้ำท่วม หรือการผลิตไม่เพียงพอ ควรใส่ใจขั้นตอนการดำเนินงานของผู้ผลิตรายย่อย สมาพันธ์ผู้ผลิต และการเกษตรแบบ

ครอบครัว โดยเฉพาะผู้หญิง และธุรกิจขนาดเล็กและกลาง นอกจากนี้ การเติมสารอาหารเข้าไปในอาหาร ควร มีการอ้างอิงเชิงประจักษ์และเป็นไปตามหลักวิทยาศาสตร์ และควรเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินการเพื่อ โภชนาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรพิจารณาถึงประเด็นด้านสาธารณสุขในเรื่องของการขาดแคลนสารอาหาร รอง โดยเป็นไปตามตัวบทกฎหมายภายในประเทศ นโยบายสาธารณะและโครงการต่างๆ อีกทั้งควรสนับสนุน การเพิ่มสารอาหารตามเท่าที่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ถูกต้องยืนยันเท่านั้น และจะต้องไม่เป็นการโฆษณา ความหลากหลายของอาหารที่ดีต่อสุขภาพที่เกินความเป็นจริง

ง) รัฐบาลควรส่งเสริมนโยบาย ให้แนวทางและเครื่องมือในการติดฉลากโภชนาการ และสนับสนุนการใช้ มาตรการที่อิงตามหลักวิทยาศาสตร์และเชิงประจักษ์ โดยรวมถึงการพิจารณาใช้ศาสตร์ที่หลากหลายและการ ติดฉลากบนด้านหน้าของบรรจุภัณฑ์ (Front-of-Package Labeling หรือ FOPL) ที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ (ซึ่งควรเป็นการติดฉลากที่ให้ข้อมูลและสื่อให้เข้าใจได้) โดยคำนึงถึงมาตรฐานของโครงการมาตรฐานอาหาร ระหว่างประเทศ (Codex Alimentarius Commission) แนวทาง คำแนะนำ และมาตรฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และเป็นที่ยอมรับกันในระดับประเทศและระดับสากล รวมทั้งทำการตลาด เพื่อช่วยให้ผู้บริโภคมีข้อมูลในการ ตัดสินใจเลือกอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้ โดยเฉพาะตัวเลือกที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของเด็ก

จ) ภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการจัดทำเป้าหมายด้านสาธารณสุข รวมถึงที่กำหนดไว้ในวาระการพัฒนาที่ ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ให้สอดคล้องกับข้อกำหนด ลำดับความสำคัญ และข้อกำหนดภายในประเทศ และแนวทาง ปฏิบัติเกี่ยวกับอาหารของชาติ โดยสร้างและส่งเสริมอาหารที่มีโภชนาการและปลอดภัย ที่เป็นอาหารที่ดีต่อ สุขภาพและได้รับการผลิตด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน มีการเพิ่มและรักษาสารอาหาร และหากจำเป็น ควรพยายาม ลดปริมาณสารอาหารที่เป็นข้อกังวลของสาธารณสุขด้วย

ฉ) รัฐบาลควรส่งเสริมผู้มีบทบาทด้านอาหารในภาคเอกชน ซึ่งรวมถึงผู้มีบทบาทในท้องถิ่น ให้ดำเนินงานโดย ใสใจถึงความยั่งยืนของสภาพแวดล้อม และความปลอดภัยในการบรรจุหีบห่อสินค้า

๓.๒.๕ การปรับปรุงโภชนาการและสุขภาพของพนักงานด้านการเกษตรและในระบบอาหาร

ก) รัฐบาลควรตรวจสอบให้มั่นใจว่า ผู้ผลิตอาหารและคนงาน (รวมถึงผู้อพยพและคนงานที่ไม่มีเอกสารยืนยัน ตัวตน) จะได้รับสิทธิที่จะได้ทำงาน กลุ่มคนเหล่านี้จะต้องได้รับการปกป้อง ได้รับความปลอดภัย และไม่ต้อง แบกรับภาระจำเป็นที่จะส่งผลกระทบต่อสุขภาพของพวกเขา ซึ่งรวมถึงงานมีส่วนเกี่ยวข้องของเด็ก และงานที่อาจเป็นอันตราย (เช่น การใช้แรงงานเด็ก) ด้วย

ข) รัฐบาลควรมีโครงการคุ้มครองทางสังคมให้ผู้ผลิตอาหารและคนงาน เพื่อให้ได้รับอาหาร มีรายได้และค่าแรง ในระดับที่ดี และมีความเป็นอยู่ที่ดีเพียงพอ และสามารถเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพและบริการด้านสุขภาพ โดยองค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ควรส่งเสริมนโยบายดังกล่าวด้วย

ค) ภาคเอกชนควรปรับปรุงโภชนาการของคนงานของตน ให้สามารถเข้าถึงน้ำดื่มที่สะอาดและปลอดภัย ถูก สุขอนามัย มีอาหารที่ถูกต้องตามหลักโภชนาการภายในสถานที่ทำงาน ควรจัดหาบริการด้านสุขภาพในส่วนที่ เกี่ยวข้องกับโภชนาการ และสนับสนุนให้มีพื้นที่สำหรับการให้นมบุตร

ง) รัฐบาล ภาคเอกชนและผู้ที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมสุขภาพและความเป็นอยู่ของคนงานในระบบอาหาร รวมถึง คนงานชั่วคราวและผู้อพยพ และใช้แนวทางต่างๆ เช่น ระบบเตือนภัย เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ

เชื้อ รวมถึงจัดหาอุปกรณ์ป้องกัน โดยต้องแน่ใจว่าสภาพการทำงานและความเป็นอยู่ของคนงาน คนงานนอกระบบ และคนงานที่เป็นผู้อพยพมีความเหมาะสม คนงานควรได้รับการอบรมว่าโรคติดเชื้อแพร่ระบาดได้อย่างไร และจะสามารถป้องกันตัวเองและเพื่อนร่วมงานได้อย่างไร รวมถึงเรื่องอาหารและเครื่องมืออุปกรณ์ใช้ งาน รัฐบาลและภาคเอกชน ควรรับรู้บทบาทหน้าที่ขององค์กรเพื่อเกษตรกรและคนงานในการส่งเสริมสุขภาพ และความเป็นอยู่ที่ดีของคนทำงานในไร่ และในระบบอาหาร โดยการดำเนินการจะต้องสอดคล้องกับกฎหมายในประเทศและกฎหมายสากล

๓.๒.๖ การส่งเสริมบทบาทของเยาวชนในระบบอาหาร

ก) รัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน และผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ควรมีส่วนร่วม สนับสนุน และส่งเสริมบทบาทของเยาวชน ควรเข้าใจถึงความหลากหลาย และควรส่งเสริมบทบาทที่มีส่วนเกี่ยวข้องในระบบอาหาร โดยสนับสนุนให้สามารถเข้าถึงที่ดิน แหล่งทรัพยากร ข้อมูล วิธีการ บริการเสริม และบริการให้คำแนะนำต่างๆ บริการด้านการเงิน การศึกษา การฝึกอบรม การตลาด และส่งเสริมให้เยาวชนมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจที่เป็นไปตามกฎและข้อกำหนดของประเทศ

ข) รัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และชุมชนต่างๆ ควรลงทุนในการอบรมทักษะและวิชาชีพ การศึกษา โครงการให้คำปรึกษาเพื่อให้เยาวชนสามารถเพิ่มพูนศักยภาพและเปิดโอกาสให้มีอาชีพที่ดี และมีโอกาสในการทำธุรกิจ รวมถึงนโยบายและเครื่องมือส่งเสริมตามความต้องการ เพื่อสร้างโอกาสในการได้งานที่ดีขึ้น เพื่อกระตุ้นและเป็นปัจจัยขับเคลื่อนสู่ระบบอาหารที่ยั่งยืนของคนในรุ่นต่อไป ทั้งนี้ การลงทุน อาจรวมถึงการทำวิจัย และการดำเนินงานที่ส่งเสริมให้เยาวชนทราบถึงความต้องการโภชนาการของตนเอง และส่งเสริมบทบาทของพวกเขาในสร้างการเปลี่ยนแปลงที่มีอิทธิพลต่อการบริโภคอาหารที่ดีต่อสุขภาพ เช่น เป็นผู้สนับสนุนในระบบอาหาร และเป็นผู้มีอิทธิพลในบ้านและชุมชน

ค) รัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาลและภาคเอกชนควรส่งเสริมการพัฒนา การทำงานร่วมกันทั้งในเมืองและในชนบท การเข้าถึงข้อมูล นวัตกรรมทางสังคม ศูนย์รวมข้อมูล รวมถึงเทคโนโลยีและแนวทางปฏิบัติใหม่ๆ สำหรับเยาวชนในระบบห่วงโซ่อุปทานอาหาร ที่จะช่วยเพิ่มความยั่งยืนให้ระบบอาหาร ปรับปรุงโภชนาการและส่งเสริมกิจการเพื่อสังคม และส่งเสริมให้เยาวชนเป็นเจ้าของธุรกิจ (โดยเฉพาะในประเทศที่มีการอพยพเข้าออกของเยาวชนในอัตราที่สูง) และหากสามารถทำได้ รัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาล และภาคเอกชน ควรเปิดโอกาสให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการร่างนโยบายระหว่างภาคส่วนต่างๆ และส่งเสริมความสามารถให้เยาวชนเป็นผู้มีอิทธิพลต่อระบบอาหาร โดยเป็นตัวแทนของกลุ่มเยาวชนในการปรับเปลี่ยนระบบอาหารเพื่อความยั่งยืน

๓.๓ การเข้าถึงอาหารที่มีประโยชน์อย่างเท่าเทียมและเป็นธรรมจากระบบอาหารที่ยั่งยืน

๕๖. สภาพแวดล้อมของอาหาร ประกอบด้วยอาหารที่มีอยู่ และผู้คนที่สามารถเข้าถึงอาหารนั้นได้ รวมถึงคุณภาพ โภชนาการ ความปลอดภัย ราคา ความสะดวกสบาย การติดฉลาก และการส่งเสริมอาหารที่มีโภชนาการ ทั้งนี้ ควรสร้างสภาพแวดล้อมให้ทุกคนสามารถเข้าถึงอาหารที่ถูกหลักโภชนาการได้อย่างยุติธรรมและเท่าเทียมกัน อีกทั้งมีความปลอดภัย มีราคาที่สามารถซื้อหาได้ มีปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการ เมื่อพิจารณาจากปัจจัยที่หลากหลายทางกายภาพ สังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ซึ่งมีผลต่อการเข้าถึงอาหาร อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพ อาจเป็นปัญหาสำหรับคนจำนวนมาก เนื่องจากไม่สามารถเข้าถึงอาหารได้ ไม่ว่าจะเป็นเพราะไม่มีอาหาร หรือเพราะราคาอาหารที่ไม่สามารถซื้อหาได้ด้วยเหตุผล

น่านปีการ ซึ่งแนวทางนโยบายนี้ จะนำเสนอแนวทางปฏิบัติที่เป็นไปได้ เพื่อให้สามารถเข้าถึงอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ ทั้งทางกายภาพ เศรษฐกิจ จากระบบอาหารที่ยั่งยืน ในสถานที่ที่ผู้คนสามารถซื้อหา เลือก และรับประทานอาหารได้

๓.๓.๑ การปรับปรุงการเข้าถึงอาหารที่ทำให้มีสุขภาพดี

ก) รัฐบาลควรปรับปรุงความพร้อมและการเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัยและมีคุณค่าทางโภชนาการ ซึ่งจะเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ จากระบบอาหารที่ยั่งยืน และสร้างการรับรู้เชิงบวกด้านสิทธิในการได้รับอาหารที่เพียงพอ ภายใต้บริบทของความมั่นคงทางอาหารของประเทศ รวมถึงการค้าที่ควรอยู่ในรูปแบบที่เป็นสากล มีกฎระเบียบ เปิดกว้าง ไม่กีดกันและเป็นการค้าที่มีความยุติธรรม มีหลายฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้อง เป็นระบบการค้า พหุภาคีที่สอดคล้องกับกฎระเบียบขององค์การการค้าโลก

ข) รัฐบาลควรพิจารณาแนวทางการดำเนินงานที่สอดคล้องกับองค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ และองค์การอนามัยโลก เพื่อให้มั่นใจได้ว่าในเวลาที่เกิดภัยพิบัติ (เช่น ในภาวะโรคระบาด) ระบบอาหารจะยังคงมีความสมบูรณ์และความยืดหยุ่น และยังมีอาหารที่ปลอดภัยในปริมาณที่พอเพียง ทุกคนสามารถเข้าถึงอาหารได้ รัฐบาลควรทราบถึงความสำคัญของผู้ประกอบการรายย่อยในท้องถิ่น และครอบคลุมเกษตรกรด้วย

ค) ในเวลาที่เกิดภัยพิบัติ รัฐบาลควรเข้าใจธรรมชาติของการผลิตอาหาร การแจกจ่าย การแปรรูป และรักษาตลาด ทั้งตลาดท้องถิ่นและเส้นทางการค้าอาหารให้ดำเนินการได้ตามปกติ เพื่อรักษาสีทธิของแรงงานและเพื่อให้ระบบอาหารในทุกประเทศยังคงดำเนินต่อไปได้แม้ในภาวะวิกฤติ

ง) รัฐบาลควรคำนึงถึงความยุติธรรมและความเท่าเทียมกัน เมื่อตรวจสอบสภาพแวดล้อมของอาหาร เพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่าชุมชนที่มีความเปราะบาง คนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น ชาวนา ผู้ทำปศุสัตว์ การประมงขนาดเล็ก คนงานในภาคเกษตรกรรมและอาหาร ผู้หญิงและเยาวชนในชนบทและตัวเมือง คนพิการ และคนที่มีข้อจำกัดด้วยอายุและความเจ็บป่วย สามารถเข้าถึงอาหารหลากหลายที่เป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้อย่างเพียงพอ

จ) รัฐบาลควรลดอุปสรรคในการผลิตและบริโภคอาหาร เพื่อให้ผู้คนสามารถเพาะปลูก ขนส่ง เก็บรักษา ซื้อ สั่ง หรือเข้าถึงอาหารที่มีหลากหลายประเภท รวมทั้งอาหารสดและอาหารตามฤดูกาล ที่เป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ จากระบบอาหารที่ยั่งยืนในสภาพแวดล้อมของอาหารที่มีอยู่ โดยกำหนดนโยบายพัฒนาตัวเมืองและชนบท จัดให้มีการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต และมีบริการทางนวัตกรรม กำหนดนโยบายและเครื่องมือที่จะช่วยส่งเสริมร้านค้าแผงลอย ตลาดท้องถิ่น ตลาดนัดและตลาดสด เพื่อให้สามารถขายอาหารที่มีความหลากหลาย ปลอดภัย ในราคาที่สามารถซื้อได้ และมีคุณค่าทางโภชนาการ ดีต่อสุขภาพ จากระบบอาหารที่ยั่งยืน และส่งเสริมการผลิตภายในท้องถิ่น ทั้งการผลิตอาหารและปลูกในบ้าน ชุมชน และโรงเรียน รวมถึงตลาดในประเทศและต่างประเทศ ตามความเหมาะสม

ฉ) รัฐบาลควรตรวจสอบมาตรการส่งเสริมเกษตรกรและชาวประมง ร้านขายอาหารแบบเคลื่อนที่ ผู้จำหน่ายอาหารข้างทางที่ขายอาหารหลากหลาย ทั้งที่ได้มาจากท้องถิ่นและมาจากต่างประเทศ ซึ่งจะทำให้ผู้บริโภคได้รับอาหารที่ดีต่อสุขภาพจากระบบอาหารที่ยั่งยืน

ช) รัฐบาลควรหารือกับสมาคมผู้บริโภค และผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น เพื่อให้สามารถส่งเสริมผู้จำหน่ายอาหารในท้องถิ่นและตลาด เพื่อเพิ่มจำนวน ความหลากหลาย และยอดขายอาหารที่ปลอดภัยและมีคุณค่าทางโภชนาการซึ่งผลิตมาด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน โดยการตั้งสภากำหนดนโยบายอาหารในท้องถิ่น เพื่อให้ผู้อยู่อาศัยได้ออกความเห็น

ด้านการปรับปรุงความพร้อม การเข้าถึง ราคาของอาหารที่ดีต่อสุขภาพภายในท้องถิ่นของตน และควรให้ความสำคัญกับกลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบจากความหิวโหย และภาวะทุพโภชนาการ ในทุกรูปแบบมากที่สุด

๓.๓.๒ การปรับปรุงความพร้อมและราคาอาหารเพื่อสุขภาพที่ดีที่สามารถซื้อหาได้จากระบบอาหารที่ยั่งยืน

ก) ในกรณีที่เหมาะสมกับสถานการณ์ของประเทศ และสอดคล้องกับปณิธานและข้อกำหนดสากล รัฐบาลควรใช้มาตรการ เช่น กำหนดนโยบายหรือจัดหาวิธีการ เพื่อสนับสนุนแนวทางการปรับปรุงที่จะทำให้สามารถเข้าถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพได้ในราคาที่เหมาะสมกับกำลังซื้อ จากระบบอาหารที่ยั่งยืน และส่งเสริมนโยบายและโครงการที่มุ่งป้องกันและลดภาวะน้ำหนักเกินและโรคอ้วน

ข) รัฐบาลควรร่วมมือกับองค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชนและผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ เพื่อเสริมสร้างระบบการจัดซื้อจัดจ้างสาธารณะ ให้มีอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ในราคาที่เหมาะสม ในพื้นที่หรือสถาบันที่เป็นสาธารณะ เช่น โรงเรียนอนุบาลและศูนย์รับดูแลเด็ก โรงเรียน โรงพยาบาล ธนาคารอาหาร ที่ทำงานของรัฐบาล ฐานทัพและเรือนจำ บ้านพักคนชรา และศูนย์อภิบาลผู้ป่วย โดยให้เป็นไปอย่างสอดคล้องกับนโยบายที่เกี่ยวข้องกับอาหารของประเทศ และควรเปิดให้ผู้ประกอบการรายย่อย ครอบคลุมครัวเกษตรกร และผู้ผลิตอาหารในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมด้วย

ค) รัฐบาลควรเชื่อมโยงการจัดหาอาหารกลางวันที่ดีต่อสุขภาพในโรงเรียนจากระบบอาหารที่ยั่งยืน ตามวัตถุประสงค์ทางโภชนาการที่มีความชัดเจน สอดคล้องกับแนวทางด้านอาหารของประเทศ และปรับให้เข้ากับความต้องการของเด็กในแต่ละช่วงอายุ โดยให้ความสำคัญกับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความหิวโหยและภาวะทุพโภชนาการมากที่สุด

ง) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมการใช้วัตถุดิบที่ปลูกในท้องถิ่นมาประกอบเป็นอาหารในโรงเรียนหรือศูนย์รับเลี้ยงเด็ก หากเป็นไปได้ วัตถุดิบนั้นควรได้มาจากผู้ประกอบการรายย่อย หรือการเกษตรแบบครอบครัว เพื่อสนับสนุนชุมชนท้องถิ่น และมอบโอกาสในการศึกษาให้แก่นักเรียน

จ) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรจัดให้มีอาหารที่ดีต่อสุขภาพในราคาที่ซื้อหาได้จากระบบอาหารอย่างยั่งยืน ให้แก่ครอบครัวที่ยากจนทางโครงการการคุ้มครองทางสังคม เช่น จัดให้มีคู่มือซื้ออาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ การโอนเงินสด โครงการมื้ออาหารในโรงเรียน และโครงการเลี้ยงอาหารอื่นๆ ในชุมชน ซึ่งการดำเนินการเหล่านี้ จะทำให้เกิดผลด้านโภชนาการอย่างชัดเจน สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติด้านอาหารของประเทศ และปรับเปลี่ยนตามความต้องการของคนแต่ละกลุ่มอายุ

ฉ) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ควรส่งเสริมความพร้อมและความยืดหยุ่นของโครงการคุ้มครองทางสังคม เพื่อรับมือกับภาวะโรคระบาด และการเปลี่ยนแปลงกะทันหันอื่นๆ ที่จะส่งผลกระทบในเชิงลบต่อความปลอดภัยและโภชนาการของอาหาร

ช) รัฐบาล ผู้บริโภค เกษตรกร และองค์กรผู้ผลิตอาหารอื่นๆ ควรสนับสนุนให้มีอาหารที่ปลอดภัย มีคุณค่าทางโภชนาการ ที่ดีต่อสุขภาพ และผลิตมาด้วยวิธีที่ยั่งยืน เช่น อาหารจากผู้ประกอบการรายย่อย เกษตรกรรมแบบครอบครัว และตลาดการประมง องค์กรทางสังคม และโครงการต่างๆ ที่ชุมชนตั้งขึ้นมาเพื่อให้ผู้คนมีส่วนร่วมในวัฒนธรรมอาหารท้องถิ่น

๓.๓.๓ การตรวจสอบเทคโนโลยีใหม่ๆ และส่งเสริมความนิยมอาหารที่ดีต่อสุขภาพจากระบบอาหารที่ยั่งยืน

ก) รัฐบาลควรทราบและสอดส่องดูแลปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อสังคม เช่น อินเทอร์เน็ต สังคมออนไลน์ และร้านอาหารออนไลน์ อีกทั้งควรส่งเสริมให้บริษัทที่ดูแลด้านสื่อ ส่งเสริมอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการปลอดภัย ถูกผลิตมาด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน และเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพในสังคมออนไลน์

ข) รัฐบาลควรตระหนักถึงแนวโน้มการซื้ออาหารแบบออนไลน์ที่เพิ่มขึ้น และการรับประทานอาหารนอกบ้าน (เช่น อาหารที่ขายข้างทาง) และหากเหมาะสมกับบริบทของประเทศ ควรสนับสนุนนโยบายที่ส่งเสริมให้ร้านอาหาร หรือร้านอาหารออนไลน์ขายอาหารที่ปรุงจากวัตถุดิบที่มีคุณค่าทางอาหาร ปลอดภัย และผลิตอาหารที่ดีต่อสุขภาพด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน มีการแสดงข้อมูลทางโภชนาการอาหารในเมนู (เช่น แคลอรี ส่วนประกอบของอาหาร และข้อมูลทางโภชนาการอื่นๆ รวมถึงข้อมูลเชิงวิทยาศาสตร์และเชิงประจักษ์ ที่แสดงให้เห็นถึงการผลิตและบริโภคอย่างยั่งยืน เป็นไปตามดัชนีของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓) หลีกเลี่ยงการสูญเสียอาหารโดยเปล่าประโยชน์ และเคารพกฎความปลอดภัย

๓.๔ ความปลอดภัยของอาหารในระบบอาหารที่ยั่งยืน

๕๗. ความปลอดภัยของอาหารถือเป็นรากฐานของระบบอาหาร และมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องป้องกันและควบคุมคำแนะนำที่เกี่ยวกับอันตรายของอาหาร เช่น อันตรายทางชีวภาพ เคมี หรือทางกายภาพ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความเจ็บป่วยหรือถึงแก่ชีวิตได้ เช่น จุลชีพก่อโรคที่เกิดขึ้นในอาหาร สารพิษที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ การปนเปื้อน ซึ่งรวมถึงปนเปื้อนจากโลหะหนัก ศัตรูพืช ยารักษาสัตว์ที่ตกค้าง ยาต้านจุลชีพที่ตกค้าง รวมถึงการรู้จักและนำมามาตรฐานของคณะกรรมการอาหารโครงการมาตรฐานอาหาร แนวทางและคำแนะนำด้านความปลอดภัยของอาหาร ระเบียบว่าด้วยสุขภาพสัตว์ และระเบียบว่าด้วยสุขภาพของสัตว์น้ำ ขององค์การโรคระบาดสัตว์ระหว่างประเทศ (OIE Terrestrial Animal Health Code) รวมถึงกฎระเบียบของประเทศนั้นๆ มาใช้ เนื่องจากสัตว์และพืชอาจเป็นภัยต่อความปลอดภัยและความยืดหยุ่นของระบบอาหาร และเป็นภัยต่อสุขภาพและโภชนาการของมนุษย์ได้เช่นกัน อาหารจะไม่ถูกหลักโภชนาการหากไม่มีความปลอดภัย และอาหารที่ไม่มีความปลอดภัยจะไม่ถือเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ดังนั้น การพัฒนาขีดความสามารถในการติดตามและตรวจสอบความปลอดภัยของอาหาร เพื่อตรวจสอบการขนส่งลำเลียงสินค้าอาหารถือเป็นภารกิจเร่งด่วน และควรจัดให้มีการเรียกคืนสินค้าอาหารผ่านทางเครือข่ายร่วมกัน ซึ่งแนวทางนี้จะเน้นความสำคัญของความร่วมมือในระดับประเทศและระดับสากลในด้านความปลอดภัยของอาหาร รวมถึงความสำคัญของการประเมินความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพ การสื่อสารและจัดการความเสี่ยง จะทำให้สามารถควบคุมระบบให้เหมาะสมต่อการผลิตอาหารและการตลาดในขนาด บริบท และรูปแบบที่ต่างกันได้

๓.๔.๑ การเพิ่มความร่วมมือด้านความปลอดภัยของอาหารในระดับประเทศและระหว่างประเทศ

ก) รัฐบาลควรส่งเสริมความปลอดภัยของอาหารตามนโยบายระบบอาหารในประเทศ และกำหนดนโยบายความปลอดภัยของอาหารตามหลักวิทยาศาสตร์และข้อมูลเชิงประจักษ์ และโครงการที่ครอบคลุมการดำเนินการภายในระบบอาหารทั้งหมด ตั้งแต่การผลิต การแปรรูป การจัดการ การเตรียม การเก็บรักษาและการจัดจำหน่ายอาหาร

ข) รัฐบาลควรพัฒนา สร้างเสริม และบังคับระบบควบคุมความปลอดภัยในอาหาร รวมถึงการทบทวน นำไปใช้ ปรับให้ทันสมัย และบังคับใช้ข้อกำหนดและระเบียบว่าด้วยความปลอดภัยของอาหารในประเทศ เพื่อให้มั่นใจ

ว่าผู้ผลิตอาหารและผู้ขายจะดำเนินการในขั้นตอนต่างๆ อย่างปลอดภัย นอกจากนี้ รัฐบาลควรใช้มาตรฐานสากลร่วมกับองค์การระหว่างรัฐบาล ตามแนวทางในย่อหน้าที่ ๔๑ ของนโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้

ค) รัฐบาล องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ และเครือข่ายความปลอดภัยด้านอาหารระหว่างประเทศ (International Food Safety Authorities Network หรือ INFOSAN) ขององค์การอนามัยโลก ควรมีส่วนร่วมแบ่งปันข้อมูลและหลักฐานให้แก่เครือข่ายนานาชาติที่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลความปลอดภัยของอาหาร รวมถึงการติดตามสอดส่องภัยที่เกิดจากอาหาร และการระบาดของโรค รวมถึงการจัดการเหตุฉุกเฉิน เพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้อาหารที่อาจเกิดอันตรายได้หลายด้าน เช่น คุณภาพของน้ำ ยาฆ่าแมลงที่ตกค้าง จุลชีพก่อโรคในอาหาร สารพิษที่เกิดขึ้นเอง สารปนเปื้อน เช่น โลหะหนัก ยาฆ่าแมลงที่ตกค้าง ยารักษาโรคสัตว์ที่ตกค้าง ยาต้านจุลชีพที่ตกค้าง สารเติมแต่งในอาหาร แบคทีเรียจุลชีพ ไวรัส สารพิษ ปรสิตร โรคติดเชื้อจากสัตว์ และ ผลิตภัณฑ์ที่ปลอม หรือมีสิ่งเจือปน

๓.๔.๒ การสร้างความปลอดภัยในระบบการผลิตอาหาร

ก) รัฐบาล ภาคเอกชนและผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ควรใช้แนวทางสุขภาพหนึ่งเดียว (One Health) เพื่อความปลอดภัยในอาหารที่อยู่ในกระบวนการของห่วงโซ่อุปทาน อีกทั้งยังควรตระหนักถึงความเชื่อมโยงกันระหว่างความปลอดภัยในอาหาร และความปลอดภัยของมนุษย์ พืช สัตว์ และอนามัยสิ่งแวดล้อม เพื่อให้สามารถป้องกัน และลดความรุนแรงของโรคที่เกิดจากอาหารทั้งหมด รวมถึงโรคที่มาจากสัตว์ และโรคที่เกิดในอาหารอื่นๆ ด้วย

ข) รัฐบาล ร่วมกับขององค์การระหว่างรัฐบาล ควรพัฒนาและใช้แผนพัฒนาประเทศที่อิงหลักวิทยาศาสตร์และเป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ คำนี้ถึง “การดื้อยาของเชื้อโรค : คู่มือแผนการดำเนินงานสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา” เพื่อต่อสู้กับปัญหาการดื้อยาของเชื้อโรคในการทำสุสัตว์และเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและพืช รวมถึงการผลิตอาหารสัตว์ อีกทั้งควรทราบและนำมาตรฐานสากล แนวทางและคำแนะนำที่หน่วยงานมาตรฐานสากลกำหนดขึ้นมาปรับใช้ โดยเฉพาะมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืชขององค์การการค้าโลกยอมรับ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ยาต้านจุลชีพอย่างเหมาะสม ควรคำนึงถึงข้อเสนอแนะที่ได้จากมติการประชุมขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ และนำมาตรฐาน แนวทาง และข้อเสนอแนะของโครงการมาตรฐานอาหารระหว่างประเทศ (Codex Alimentarius Commission) มาใช้ เช่นเดียวกับผลงานของกลุ่มความร่วมมือของสหประชาชาติ (UN Interagency Coordinating Group) ในประเด็นการดื้อยาของเชื้อโรค นอกจากนี้ยังควรปฏิบัติตามความร่วมมือแนวทางสุขภาพหนึ่งเดียวด้านแผนปฏิบัติการเรื่องการดื้อยาของเชื้อโรคทั่วโลก เพื่อลดการดื้อยาของเชื้อโรค โดยจะต้องสร้างความตระหนักและพัฒนาความสามารถในการตรวจสอบการดื้อยาของเชื้อโรค และการใช้งานยาต้านจุลชีพ ในอาหารและการเกษตร

๓.๔.๓ การคุ้มครองผู้บริโภคจากความเสียด้านความปลอดภัยของอาหาร

ก) รัฐบาล ภาคเอกชน องค์การระหว่างรัฐบาล หุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ควรส่งเสริมและติดตามตรวจสอบห่วงโซ่อุปทาน ซึ่งจะทำให้สามารถตรวจพบการปนเปื้อนได้แต่เนิ่น ๆ นอกจากนี้ ยังควรเปิดรับเทคโนโลยีใหม่ๆ ในการติดตามตรวจสอบด้วย

ข) การลงทุนโดยรัฐบาล ภาคเอกชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ควรสนับสนุนให้มีการอบรมให้แก่ผู้ผลิต ผู้จัดการ และแปรรูปอาหาร เพื่อกำหนดมาตรการที่อิงตามหลักวิทยาศาสตร์และมีหลักฐานสนับสนุน เพื่อให้ได้อาหารที่ปลอดภัย โดยที่ยังสามารถเก็บรักษาอาหารไว้ได้

ค) รัฐบาลควรรับทราบ ปรับปรุง ข้อมาหนด และแนวทาง เพื่อประเมินและจัดการความเสี่ยงในด้านสุขภาพที่เกิดขึ้น หรือมีโอกาสจะเกิดขึ้น เช่นเดียวกับประโยชน์จากความปลอดภัยในอาหารและโภชนาการ รวมถึงผลิตภัณฑ์อาหารใหม่ที่เกิดขึ้นจากเทคโนโลยีใหม่ตามความเหมาะสม ปัจจัยที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ในขั้นตอนการบริหารความเสี่ยงดังที่ระบุไว้ในคู่มือขั้นตอนการดำเนินงานคณะกรรมการมาตรฐานอาหาร (CODEX) การประเมินความเสี่ยง และมาตรฐาน แนวทาง และคำแนะนำที่ CODEX กำหนดไว้ เช่นเดียวกับผลิตภัณฑ์อาหารใหม่ๆ

๓.๕ การให้คนเป็นจุดศูนย์กลางของการให้การศึกษาและข้อมูลด้านโภชนาการ

๕๘. เราจะต้องพิจารณา จัดตั้ง รักษาและคุ้มครองความหลากหลายในวัฒนธรรมอาหาร บรรทัดฐานของสังคม ความสัมพันธ์ และธรรมเนียมที่ทำให้ได้อาหารที่ดีต่อสุขภาพจากระบบอาหารที่ยั่งยืน โดยไม่ละเลยความเสมอภาคทางเพศ แนวทางปฏิบัติในบั้นนี้ จะกล่าวถึงนโยบายที่ส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ จากการส่งเสริมให้คนพัฒนาความรู้ ความตระหนักรู้ การศึกษา และคุณภาพของข้อมูลที่มี แรงบันดาลใจ ทักษะ และการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมบทบาทแก่ผู้ที่มีบทบาทสำคัญ โครงการที่เป็นบริบทเฉพาะ และการส่งเสริมอาหารดั้งเดิมที่ดีต่อสุขภาพและความรู้ที่ได้มาจากระบบอาหารที่มีความหลากหลาย มีความสำคัญต่อผลกระทบเชิงบวกที่ด้านโภชนาการและสิ่งแวดล้อมยั่งยืน นอกจากนี้ สังคมและพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป อาจทำให้รูปแบบของอาหารและการบริโภคเปลี่ยนไปด้วย และทำให้ผู้คนมีทางเลือกที่ดีขึ้นเพื่อตัวเอง ครอบครัว และการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้ง ๓ มิติ

๓.๕.๑ การใช้นโยบายและเครื่องมือเพื่อให้ความรู้และข้อมูลเรื่องอาหารที่ดีต่อสุขภาพและระบบอาหารที่ยั่งยืน

ก) รัฐบาล ร่วมกับสถาบันวิทยาศาสตร์ ควรสนับสนุนและพัฒนาแนวทางปฏิบัติว่าด้วยอาหารและโภชนาการที่มีหลักฐานอ้างอิงสำหรับกลุ่มคนที่มีอายุแตกต่างกัน และมีความต้องการอาหารที่แตกต่างกัน และควรทราบถึงอาหารที่ดีต่อสุขภาพแบบจำแนกตามบริบท โดยพิจารณาถึงปัจจัยผลักดันทางสังคม วัฒนธรรม สิ่งที่เป็นอุปสรรคจากรุ่นสู่รุ่น วิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ขนบธรรมเนียม ระบบนิเวศ ภูมิศาสตร์ และสิ่งแวดล้อม และยังควรลงทุนในเครื่องมือโภชนาการเพื่อการสาธารณสุข เพื่อพัฒนาการศึกษาด้านโภชนาการและส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และระบบอาหารที่ยั่งยืน

ข) รัฐบาลควรใช้แนวทางที่ช่วยลดผลกระทบจากการสื่อสารตลาดของอาหารและเครื่องดื่มที่ไม่ใช่แอลกอฮอล์ที่ส่งผลต่อเด็ก ตามที่ได้แนะนำเอาไว้ในเอกสาร WHA ๖๓.๑๔ โดยสอดคล้องกับกฎที่เกี่ยวข้องที่หลายฝ่ายเห็นชอบ และข้อกำหนดของประเทศ และคุ้มครองความเป็นส่วนตัว และจัดการแก้ปัญหาความขัดแย้งทางผลประโยชน์ มาตรการเหล่านี้อาจรวมถึงข้อกำหนดในการขายและโฆษณาอาหารเหล่านั้นใกล้โรงเรียน สถานรับดูแลเด็ก หากจำเป็น

ค) รัฐบาลและผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ควรปกป้อง ส่งเสริม และสนับสนุนนมแม่สำหรับเด็กในช่วงหกเดือนแรก และยังสามารถให้นมแม่ได้จนเด็กอายุ ๒ ปีขึ้นไป นอกจากนี้ ยังควรสนับสนุนให้มีการตั้งธนาคารนม

แม่ และคุ้มครอง สนับสนุนการที่ผู้หญิงที่ทำงานเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ สนับสนุนและส่งเสริมการคุ้มครองแม่และให้ค่าแรงระหว่างลาคลอด

ง) รัฐบาลควรมีมาตรการและกลไกระดับประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำการตลาดเกี่ยวกับนมผงและนมอื่นที่ใช้ทดแทนนมแม่ ตามข้อกำหนดสากลว่าด้วยการทำการตลาดสารทดแทนนมแม่ (International Code of Marketing of Breast-Milk Substitutes) เช่นเดียวกับคำแนะนำเชิงประจักษ์ขององค์การอนามัยโลก และต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดของประเทศ รัฐบาลควรตรวจตราและประเมินผลกระทบจากมาตรการต่อไป

จ) รัฐบาลควรส่งเสริมและสนับสนุนการแปะฉลากอาหารและโภชนาการที่อิงตามหลักวิทยาศาสตร์และมีหลักฐานอ้างอิง เช่นการแปะฉลากด้านหน้าผลิตภัณฑ์ (ซึ่งอาจรวมถึงการที่ฉลากมีข้อมูลที่สื่อความหมายและมีข้อมูล) เพื่อส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ฉลากอาหาร ควรมีการปกป้องความเป็นส่วนตัวและแก้ปัญหาผลประโยชน์ขัดแย้ง และควรสอดคล้องกับนโยบายและข้อกำหนดในเรื่องโภชนาการและสาธารณสุขแห่งชาติ จุดประสงค์ของการแปะฉลากข้อมูลโภชนาการ คือช่วยให้ผู้บริโภคทราบข้อมูลปริมาณสารอาหารในผลิตภัณฑ์นั้นอย่างถูกต้อง มีฉลากที่อ่านเข้าใจได้ รวมถึงฉลากที่แปะด้านหน้าผลิตภัณฑ์ ซึ่งควรทำให้ผู้บริโภคสามารถระบุและทราบข้อมูลสารอาหารได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย เพื่อประโยชน์ด้านสาธารณสุข

ฉ) รัฐบาลควรกำหนดนโยบายเพื่อส่งเสริมให้ภาคเอกชนผลิตอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการมากขึ้น รวมถึงออกแบบร้านขายอาหาร เช่น ตลาด ร้านอาหาร และสถานที่อื่นที่มีการซื้อและให้บริการอาหาร ซึ่งจะส่งเสริมให้มีอาหารที่ปลอดภัย มีคุณค่าทางโภชนาการ และผลิตด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืนที่จะทำให้เป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ

ช) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง รวมถึงบุคลากรทางการแพทย์และด้านสุขภาพ ควรส่งเสริมการศึกษาและการให้คำปรึกษาด้านโภชนาการที่อิงตามหลักวิทยาศาสตร์อย่างบูรณาการ ในสถานที่ต่างๆ โดยต้องมีการคุ้มครองการระบุตัวตนและจัดการแก้ปัญหาความขัดแย้งทางผลประโยชน์ รวมถึงกลุ่มคนที่เข้าร่วมในโครงการโภชนาการเพื่อแม่และเด็ก และโครงการข้อมูลที่อิงตามแนวทางปฏิบัติว่าด้วยเรื่องอาหาร และนโยบายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหาร การรวมการศึกษาด้านโภชนาการและข้อมูลเทคนิคด้านการเกษตรกรรม ถือเป็นหนทางช่วยให้ผู้ผลิตเพิ่มการผลิตอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการได้

ซ) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง รวมถึงบุคลากรทางการแพทย์และด้านสุขภาพ ควรส่งเสริมกิจกรรมต่างๆ เช่น การสื่อสารเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและสังคม การศึกษาเรื่องอาหารและโภชนาการ การสื่อสารระหว่างบุคคล และการหารือกันในชุมชน รวมถึงการทำการตลาดเพื่อสังคม ส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ วัฒนธรรมด้านอาหารดั้งเดิมและของคนพื้นเมือง ซึ่งจะส่งอิทธิพลเชิงบวกแก่ความรู้ ทักษะ และบรรทัดฐานสังคม รวมถึงเป็นการแสดงความร่วมมือในด้านโภชนาการ และการบริโภคอย่างยั่งยืน และการผลิต ผ่านช่องทางการสื่อสารที่หลากหลายเพื่อให้เข้าถึงสังคมหลายระดับ (เช่นแคมเปญสื่อมวลชน)

ด) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมด้านการศึกษาให้แก่ผู้มีบทบาทในระบบอาหารทุกคน เพื่อให้มีความสำคัญต่อการลดการ

สูญเสียอาหาร ควรมีโครงการเพิ่มการรับรู้ในระดับประเทศ ภูมิภาค และระดับสากล การระบุน้หมดอายุลงบนฉลาก และติดตามการสูญเสียอาหาร

๓.๕.๒ การสนับสนุนความรู้และวัฒนธรรมด้านอาหารในท้องถิ่น

ก) รัฐบาล องค์กรประชาสังคม ภาคเอกชน องค์กรระหว่างรัฐบาล สถาบันและผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ควรใช้แหล่งข้อมูลที่เป็นวิทยาศาสตร์และมีอิงหลักฐาน รวมถึงแหล่งความรู้เชิงวัฒนธรรม ภูมิปัญญาชาวบ้าน และความรู้ที่ได้รับสืบทอดมา ในการส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาและความรู้เกี่ยวกับอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ระบบอาหารที่ยั่งยืน โภชนาการกิจกรรมทางกายภาพ ระบบการผลิตที่มีความหลากหลาย การป้องกันการสูญเสียและการสูญเสียอาหาร การแบ่งสรรอาหารระหว่างครัวเรือน ความปลอดภัยของอาหาร การเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ และการให้อาหารตามวัย โดยคำนึงถึงบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมและสังคม และนำมาปรับใช้กับกลุ่มคนและในบริบทที่แตกต่างกัน รวมถึงกลุ่มคนพื้นเมืองซึ่งยินยอมแบ่งปันความรู้และมีส่วนร่วมเพื่อความรู้และการศึกษาในระดับที่กว้างขึ้น ควรมีการคุ้มครองความเป็นส่วนตัว และจัดการปัญหาความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ด้วย

ข) รัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาล องค์กรประชาสังคม ภาคเอกชน ผู้นำชุมชน นักสังคมสงเคราะห์ ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพ สถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมวัฒนธรรม ทักษะการทำอาหาร และการศึกษาด้านโภชนาการ และควรตระหนักถึงความสำคัญของอาหารที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมในชุมชน ซึ่งสามารถดำเนินการผ่านชุมชน หรือสมาคมผู้บริโภค รวมถึงสถาบันการศึกษา โดยมุ่งเน้นที่ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

ค) รัฐบาลควรปกป้องและส่งเสริมความรู้ของคนพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่น ในแง่ของธรรมเนียมท้องถิ่น ประเพณีที่สืบทอดมา และกรรมวิธีการผลิตอาหาร เติร์ม และเก็บรักษาอาหารท้องถิ่นและดั้งเดิมที่มีประโยชน์ทางโภชนาการและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ส่งเสริมความปลอดภัยในอาหาร และปรับปรุงความเป็นอยู่ และสภาพสังคมให้ดีขึ้น

๓.๕.๓ การส่งเสริม “ศูนย์รวม” ความรู้ การศึกษาและข้อมูลเรื่องอาหารและโภชนาการ

ก) มหาวิทยาลัย โรงเรียน สถาบันเทคนิคและอาชีวะ และศูนย์ฝึกอบรม รวมถึงโรงเรียนฝึกหัดครู ควรมีหลักสูตรอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการให้แก่แก่นักเรียน เพื่อให้ความรู้ในเรื่องอาหาร เทคโนโลยีอาหาร สุขภาพ และการเกษตรระหว่างการเรียน

ข) รัฐบาล องค์กรประชาสังคม ภาคเอกชน องค์กรระหว่างรัฐบาล มหาวิทยาลัย โรงเรียน องค์กรผู้ผลิตรายย่อยและแรงงาน สื่อในการสื่อสารข้อมูล และผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรส่งเสริมความรู้ด้านโภชนาการและการทำอาหารให้แก่เด็กในวัยเรียน เยาวชน และผู้ใหญ่ (รวมถึงการส่งเสริมการรับประทานอาหารร่วมกัน การเข้าสังคมระหว่างรับประทานอาหาร การทานอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และลดการสูญเสียอาหาร) ในสถานที่ต่างๆ รวมถึงต้องคุ้มครองความเป็นส่วนตัวและจัดการปัญหาความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ด้วย

ค) รัฐบาล ร่วมกับองค์กรระหว่างรัฐบาล ควรจัดให้มีอาหารในโรงเรียนและอาหารสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนที่หลากหลาย มีการกำหนดนโยบายด้านโภชนาการ ทบทวนหลักสูตรการศึกษาให้มีการให้ความรู้ด้านโภชนาการ และหลักการความยั่งยืน และการดำเนินงานอย่างยั่งยืน โดยเปิดโอกาสให้ชุมชน โดยเฉพาะชุมชนในท้องถิ่น รวมถึงผู้ผลิตอาหารรายย่อย คนงานและองค์กรแรงงาน เข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริม สร้างสภาพแวดล้อมที่

ส่งเสริมอาหารที่ดีต่อสุขภาพ จากระบบอาหารที่ยั่งยืน ในโรงเรียน อนุบาล และศูนย์รับดูแลเด็ก และสนับสนุนบริการด้านสุขภาพและโภชนาการของโรงเรียน

ง) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม และองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ผู้ผลิตอาหารรายย่อย และคนงานและองค์กรแรงงาน รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรสนับสนุนการหารือเกี่ยวกับอาหารและโภชนาการร่วมกับคนพื้นเมืองและชุมชนในท้องถิ่น โรงเรียนเกษตรภาคสนาม และบริการส่งเสริมการเกษตร ด้วยการแบ่งปันความรู้ ประสบการณ์ ภูมิปัญญาของแต่ละบุคคล ที่ปกติไม่ได้เป็นสมาชิกของชุมชนด้านโภชนาการ (เช่น ผู้นำชุมชนและศาสนา ผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ค้าปลีก และผู้บริโภคนำกลุ่มเยาวชน เกษตรกรและผู้ผลิตอาหาร นักธุรกิจรุ่นเยาว์ ผู้ผลิตอาหารรายย่อย คนงานและองค์กรแรงงาน บุคลากรทางการแพทย์ นายกเทศมนตรีและชุมชนในท้องถิ่น)

๓.๖ ความเสมอภาคทางเพศและการส่งเสริมบทบาทสตรีในระบบอาหาร

๕๙. บทบาทความสัมพันธ์หญิงชาย และบรรทัดฐาน คือหนึ่งในปัจจัยขับเคลื่อนที่สำคัญที่สุดของความวิหิงภาวะทุพโภชนาการ และอาหารที่ไม่ดีต่อสุขภาพ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กหญิง ในหลายประเทศ ผู้หญิงและเด็กหญิงเป็นผู้ผลิตอาหารที่ตัดสินใจเรื่องอาหารในครัวเรือน และมีอิทธิพลต่อสถานะโภชนาการของสมาชิกในบ้าน ผู้หญิงเป็นบุคคลสำคัญในการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมีบทบาทในระบบอาหาร และยังคงมีบทบาทในครัวเรือน ชุมชน และประเทศด้วย ในขณะที่เดียวกัน ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงกลับไม่ได้รับความยุติธรรมจากการต้องแบกรับภาระ การดูแลครอบครัวและทำงานในบ้านโดยไม่ได้รับค่าจ้าง และมีโอกาสที่จะไม่ได้รับความปลอดภัยในอาหารสูงมาก มีระดับโภชนาการที่ต่ำกว่าผู้ชาย ดังนั้น การส่งเสริมบทบาทแก่ผู้หญิงและเด็กหญิง และการทำให้ผู้หญิงได้มีสิทธิ์มากขึ้น โดยปรับเปลี่ยนการจัดสรรงานที่ไม่ได้รับค่าจ้าง การศึกษา การเข้าถึงข้อมูล แหล่งข้อมูล และบริการทั้งหมด เป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยปรับโภชนาการให้ดีขึ้น แนวทางในบทนี้จะเน้นความสำคัญของการส่งเสริมความเป็นอยู่ของผู้หญิงให้ดียิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้หญิงสามารถเข้าถึงแหล่งการเงิน เทคนิคและชีวฟิสิกส์สามารถพัฒนาและทำให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีบทบาทที่เสมอภาคกันในความสัมพันธ์ และสามารถเอาชนะอุปสรรคทางกฎหมายที่จำกัดความเท่าเทียมและทางเลือกได้

๓.๖.๑ การส่งเสริมบทบาทสตรี

ก) รัฐบาลควรดูแลให้ผู้หญิงและผู้ชายมีโอกาสที่เสมอภาค และส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกันในการกำหนดนโยบาย ควรให้การสนับสนุนผู้หญิง โดยเฉพาะผู้หญิงในชนบท และส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศในการบทบาทการเป็นผู้นำในองค์กรที่ต้องมีการตัดสินใจ เช่น ในสภา ในกระทรวง หรือในหน่วยงานกำกับดูแลระดับท้องถิ่นในระดับเขตหรือชุมชน รัฐบาลและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรใช้กลยุทธ์ที่ทำให้ผู้ชายและเด็กผู้ชายสนับสนุนผู้หญิงและเด็กผู้หญิงในด้านโภชนาการ โดยถือเป็นการรับผิดชอบร่วมกัน

ข) รัฐบาลควรส่งเสริมให้มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย เพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เพื่อให้เกิดความเสมอภาคทางเพศ โดยใช้นโยบายที่คำนึงถึงเพศ โครงการ สถาบันซึ่งควรมีการปรับบริการสาธารณะให้สนับสนุนผู้หญิง และมีโครงการด้านกฎหมายรับมือกับปัญหาการถูกกีดกันและความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กผู้หญิงในหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะในเขตชนบท และควรรวมถึงการให้ผู้ชายเข้ามามีส่วนร่วมและเปิดโอกาสให้ผู้หญิงสามารถเข้าถึงบริการสนับสนุนต่างๆ ได้อย่างเพียงพอ

ค) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม โดยเฉพาะองค์กรเพื่อผู้หญิงต่างๆ และผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรสนับสนุนการส่งเสริมบทบาทให้ผู้หญิงและเด็กผู้หญิง โดยสนับสนุนความเท่าเทียมและให้สามารถเข้าถึงการศึกษาทั้งระดับประถมและมัธยม บริการสุขภาพ และบริการสังคมอื่นๆ ได้อย่างยุติธรรม เพื่อเพิ่มระดับโภชนาการในครัวเรือน

๓.๖.๒ การส่งเสริมบทบาทสตรีในฐานะนักธุรกิจและผู้มีส่วนสำคัญในระบบอาหาร

ก) รัฐบาลและผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความสำคัญและควรสนับสนุนความเสมอภาคทางเพศ ทำให้ผู้หญิงได้ตระหนักถึงศักยภาพของตนอย่างเต็มที่ โดยเป็นไปอย่างสอดคล้องกับกฎหมายในประเทศ และวิธีการด้านสิทธิมนุษยชนที่เป็นที่ยอมรับกันในระดับสากล มาตรการที่จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายนี้ ควรสนับสนุนสมดุลระหว่างครอบครัวและชีวิตการทำงานให้มากที่สุด นอกจากนี้ยังควรส่งเสริมบทบาททางเศรษฐกิจให้ผู้หญิง รวมทั้งจัดให้มีโครงการคุ้มครองทางสังคม เช่นเงินสนับสนุนเด็กและครอบครัว การลาเพื่อเลี้ยงดูบุตร การกำหนดค่าแรงขั้นต่ำ การลดช่องว่างของค่าจ้างระหว่างผู้ชายและผู้หญิง รวมถึงดูแลให้ผู้หญิงมีงานที่มีคุณภาพ บำนาญ และการจัดสรรงานดูแลที่ไม่ได้มีค่าจ้างใหม่

ข) รัฐบาลควรให้ผู้หญิงมีสิทธิ์ในการครอบครองที่ดินได้เช่นเดียวกับผู้ชาย และควรสนับสนุนความเสมอภาคในการเข้าถึงและควบคุมที่ดินซึ่งเป็นแหล่งผลิต ทรัพยากรทางธรรมชาติ ข้อมูล เครื่องมือผลิต และการเข้าถึงการศึกษา การอบรม ตลาด และข้อมูล โดยสอดคล้องกับนโยบายแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมาภิบาลอย่างรับผิดชอบในภาคเกษตรและระบบอาหาร (CFS-VGGT)

ค) รัฐบาล ภาคเอกชน องค์กรระหว่างรัฐบาล และผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรยกระดับบทบาทของผู้หญิงในการเกษตร โดยสนับสนุนการมีส่วนร่วมและการตัดสินใจว่าตนต้องการจะปลูกพืชพันธุ์หรืออาหารใด อย่างไร ผู้หญิงควรสามารถเข้าถึงบริการเสริมและคำแนะนำเกี่ยวกับสินค้าพืชผัก และสินค้าจากสัตว์ที่ตนผลิตหรือแปรรูป การสร้างความสามารถเพื่อให้สามารถรับมือกับผู้ค้า และได้รับบริการทางการเงิน (เช่น เครดิต หรือเงินออม) และมีโอกาสในธุรกิจในระบบอาหาร

ง) รัฐบาล องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ภาคเอกชน และผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรสนับสนุนและเพิ่มโอกาสให้ผู้หญิงสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีการออมเงิน ที่จะช่วยให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

จ) รัฐบาลควรส่งเสริมให้มีการกำหนดนโยบายในบริษัทที่แตกต่างกันเพื่อลดช่องว่างทางดิจิทัลในกลุ่มผู้หญิงในชนบท และส่งเสริมความร่วมมือในการเปิดโอกาสให้ผู้หญิงในชนบทสามารถใช้งานเครื่องมือดิจิทัลและนวัตกรรมเทคโนโลยี เพื่อปรับปรุงกิจกรรมการผลิต

ฉ) รัฐบาล ภาคเอกชน ประชาสังคม และผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้รับสิทธิ์ความเสมอภาคในการเป็นผู้ประกอบการ และได้รับการจ้างงานในระบบอาหาร และกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยใช้รูปแบบที่มีอยู่เพื่อสร้างรายได้ให้พอเพียงต่อความต้องการ และเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการตัดสินใจใช้รายได้ของครัวเรือน และมีโอกาสในการสร้างและจัดการเงินออม รวมถึงการฝึกอบรมการจัดการธุรกิจ พัฒนาทักษะการตัดสินใจ เพิ่มบริการทางการเงิน และประเภทของบริการให้ตรงตามความต้องการของผู้หญิง และมีส่งเสริมให้ชายและหญิงได้สื่อสารกันในครัวเรือนมากขึ้น

๓.๖.๓ การตระหนักถึงภาวะโภชนาการและการกีดกันบทบาทสตรี

ก) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล องค์การไม่แสวงหาผลกำไร หุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา และผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรทราบและส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีในทางโภชนาการให้แก่ผู้หญิงและเด็กหญิงตลอดทั้งช่วงชีวิต ซึ่งรวมถึงการจัดหาบริการเพื่อสุขภาพ โภชนาการ และบริการที่จำเป็นอื่นๆ ซึ่งสามารถทำได้โดยการส่งเสริมและสนับสนุนให้การวางกลยุทธ์การพัฒนาประเทศ มีการใช้ข้อมูลจากการวิเคราะห์โดยพิจารณาถึงเพศและอายุ และต้องมีการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงว่าตลอดช่วงชีวิตของผู้หญิงและเด็กหญิงจะมีภาวะโภชนาการต่ำกว่าและมีระดับภาวะขาดแคลนโภชนาการสูงกว่าเพศชาย และสามารถเข้าถึงโครงการคุ้มครองทางสังคมตามเพศและได้ประโยชน์การเข้าร่วมนั้นน้อยกว่า

ข) รัฐบาลและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญอื่นๆ ควรตระหนักและยอมรับว่าผู้หญิงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการเป็นผู้ให้การดูแล ในการทำการเกษตร การผลิตและเตรียมอาหาร ควรตระหนักถึงเวลาและภาระงานที่ผู้หญิงต้องทำ รวมถึงงานดูแลที่ไม่ได้รับค่าจ้างและงานบ้าน ควรต้องมีการคำนึงถึงประเด็นเหล่านี้ในการนำนโยบายที่คำนึงถึงบทบาทของหญิงและชายมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดให้มีโครงการคุ้มครองทางสังคม และผลประโยชน์อื่นๆ และการส่งเสริมความยุติธรรมในการแบ่งสรรงานบ้าน

ค) รัฐบาลควรสร้างกรอบนโยบายที่เอื้ออำนวย และมีการดำเนินงานที่สนับสนุนการคุ้มครองและสนับสนุนการเลี้ยงทารกด้วยนมแม่ ต้องมั่นใจว่าการตัดสินใจที่จะเลี้ยงลูกด้วยนมแม่จะไม่ทำให้ผู้หญิงเสียความมั่นคงทางเศรษฐกิจ หรือสิทธิใดๆ ไป เช่น ควรสนับสนุนและใช้นโยบายและโครงการที่คุ้มครองแม่ และให้เงินค่าจ้างระหว่างลาเลี้ยงดูบุตร และกำจัดอุปสรรคในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ทำงาน (เช่น ไม่มีช่วงพักเบรก สถานที่และบริการ) เพื่อเปิดโอกาสให้มีการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่อย่างเต็มที่

๓.๗ ระบบอาหารที่ยืดหยุ่นในบริบทของมนุษยธรรม

๖๐. การเชื่อมโยงความปลอดภัยของอาหารและโภชนาการในช่วงวิกฤติทางมนุษยชาติ (ภัยที่เกิดจากมนุษย์ ความขัดแย้ง ภัยพิบัติทั้งที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยธรรมชาติ ภาวะโรคระบาด) เข้ากับกลยุทธ์ในระยะยาว ที่สอดคล้องกับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ วิธีการดำเนินงานด้านสิทธิมนุษยชนที่เป็นที่ยอมรับกันในระดับสากล และข้อกำหนดของประเทศ คือสิ่งสำคัญที่จะเสริมสร้างความยืดหยุ่นให้ระบบอาหาร ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในช่วงสั้นๆ หรือยืดยาวออกไป จะทำให้คนหลายล้านคนพลัดจากถิ่นที่อยู่ และเพิ่มความเสี่ยงในด้านความปลอดภัยของอาหาร และภาวะทุพโภชนาการ สิ่งที่ต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในช่วงภัยพิบัตินี้ คือการหาสมดุลระหว่างความปลอดภัยของอาหารและความต้องการด้านโภชนาการที่เกิดขึ้นโดยตรง กับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นในระบบ เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของระบบอาหารที่มีความยืดหยุ่น แนวทางปฏิบัติในบทนี้จะเน้นที่ความสำคัญของการช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรมที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง และการพัฒนา โดยเฉพาะการพัฒนาในระดับท้องถิ่น ความพยายามและความร่วมมือระหว่างฝ่ายต่างๆ ตามกรอบการดำเนินงานด้านความมั่นคงอาหารและโภชนาการในภาวะวิกฤตที่ยืดเยื้อ (Framework for Action on Food Security in Protracted Crises)

๓.๗.๑ การคุ้มครองผู้ที่มีความเปราะบางต่อภาวะทุพโภชนาการในบริบทของมนุษยธรรม

ก) รัฐบาลและองค์การระหว่างรัฐบาลควรให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับการปกป้องคุ้มครอง และจัดให้คนสามารถเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย มีคุณค่าทางอาหาร และมีความช่วยเหลือด้านโภชนาการให้แก่กลุ่มคนที่เปราะบางที่สุด และมีกิจกรรมการศึกษาด้านโภชนาการในท้องถิ่น เพื่อให้สามารถทราบถึงภาวะทุพโภชนาการ

ในบริบททางด้านมนุษยธรรม และควรส่งเสริมให้สามารถเข้าถึงแหล่งผลิต และเข้าถึงตลาดที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ประกอบการรายย่อย ซึ่งรวมถึงการใช้อาหารในท้องถิ่นที่ผลิตด้วยวิธีที่ยั่งยืนหากเป็นไปได้ ทั้งนี้ อาหารไม่ควรถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองหรือกดดันทางเศรษฐกิจ และรัฐบาลควรพยายามรักษาการเข้าถึงแหล่งน้ำดื่มที่ปลอดภัย แม้ในสถานการณ์ฉุกเฉิน และลดจำนวนผู้คนที่ประสบปัญหาขาดแคลนแหล่งน้ำ

ข) รัฐบาล ฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องในความขัดแย้ง องค์การมนุษยธรรมสากล และผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ควรทำให้ทุกคนที่ได้รับผลกระทบ และกลุ่มประชากรที่ได้รับความเสี่ยง สามารถเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัยและได้รับความช่วยเหลือด้านโภชนาการ ทั้งภัยพิบัติที่เกิดขึ้นฉับพลันและที่เป็นภัยพิบัติที่ยืดเยื้อ ตามหลักการด้านมนุษยธรรมที่ยอมรับกันในระดับสากล ดังที่ระบุในอนุสัญญาเจนีวา พ.ศ. ๒๕๙๒ และมติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ หลังปี พ.ศ. ๒๕๕๒

ค) รัฐบาล องค์การระหว่างรัฐบาล และหน่วยงานความร่วมมือจากนานาชาติ ควรให้ความช่วยเหลือด้านโภชนาการแก่ผู้อพยพ ผู้พลัดถิ่นในประเทศ ชุมชนเจ้าภาพ ผู้หลบภัยในดินแดนของตนเอง เพื่อให้แน่ใจว่าประชาชนสามารถเข้าถึงอาหารที่มีคุณค่าทางอาหารและปลอดภัย เป็นไปตามข้อบังคับของรัฐบาล ภายใต้วิธีการที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล เช่นการใช้อาหารในท้องถิ่นที่ผลิตด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน หากสามารถทำได้ นอกจากนี้ รัฐบาลยังควรมีแผนรับมือล่วงหน้า โดยสอดคล้องกับลำดับความสำคัญและกำลังผลิตของประเทศ เพื่อให้แน่ใจว่ากลุ่มคนที่เปราะบางและกลุ่มคนชายขอบ จะได้รับอาหารที่ปลอดภัยและมีโภชนาการที่ดี อีกทั้งยังต้องมีการเฝ้าระวังโภชนาการ โดยมีตัวชี้วัดที่เหมาะสม ระหว่างเกิดภัยพิบัติ เช่นโรคระบาด ความขัดแย้ง หรือ ภัยพิบัติ เช่น ภัยที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ

๓.๗.๒ ปรับปรุงคุณภาพของอาหารและความช่วยเหลือด้านโภชนาการ

ก) รัฐบาล และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในความขัดแย้งและภัยพิบัติ เช่น ภัยพิบัติที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และโรคระบาด รวมถึงความช่วยเหลือด้านอาหาร และองค์การระหว่างรัฐบาล ควรเน้นและสนับสนุนความปลอดภัยของอาหาร รวมถึงการประเมินและวิเคราะห์โภชนาการ และคุ้มครองความเป็นส่วนตัว รวมถึงจัดการปัญหาความขัดแย้งด้านผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้น และควรปฏิบัติตามแนวทางเหล่านี้ไปตลอดช่วงที่เกิดภัยพิบัติ เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านอาหารและโภชนาการ และทราบถึงองค์ประกอบต่างๆ ในระบบอาหารในท้องถิ่น ที่ต้องมีการฟื้นฟูหรือปรับปรุง

ข) รัฐบาลควรพิจารณาให้ประเด็นด้านโภชนาการเป็นสิ่งที่จำเป็น และความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมควรมุ่งไปที่การตอบสนองต่อความต้องการด้านโภชนาการของกลุ่มประชาชนที่ได้รับผลกระทบ โดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีความเปราะบางกับภาวะทุพโภชนาการมากที่สุด อาหารที่จัดเตรียมให้ควรถูกต้องตามจุดประสงค์ของการได้รับโภชนาการที่มีคุณภาพและปริมาณที่เหมาะสม และควรเป็นไปตามที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ ๔๑ ของนโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้

ค) รัฐบาลและองค์การระหว่างรัฐบาลควรสนับสนุนกลไกและโครงการคุ้มครองทางสังคม เพื่อป้องกันและจัดการการสูญเสียอาหาร ซึ่งรวมถึงอาหารที่ผลิตในท้องถิ่น มีความปลอดภัยและมีคุณค่าทางโภชนาการ และมีความครอบคลุมเพียงพอสำหรับช่วงเวลาที่เกิดภัยพิบัติ การเติมสารอาหารอาจดำเนินการภายใต้บริบทของ

มนุษยธรรม และควรดำเนินการโดยอ้างอิงจากหลักฐานและทำตามบริบทเฉพาะ กลไกการคุ้มครองทางสังคม ควรสนับสนุนตลาดในท้องถิ่น และการเข้าถึงอาหารที่มีประโยชน์ทางโภชนาการในระยะยาวได้

ง) รัฐบาลควรกำหนดนโยบายการให้อาหารแก่ทารกและเด็กเล็กในภาวะฉุกเฉิน รวมถึงการคุ้มครองให้เด็กสามารถกินนมแม่ได้ และด้วยความร่วมมือกับองค์การระหว่างรัฐบาล และองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และควรส่งเสริมการดำเนินการตามแนวปฏิบัติการให้อาหารทารกและเด็กเล็กแม่ในช่วงเหตุวิกฤติทางมนุษยธรรม

จ) หากมีการใช้เงินสดหรือคูปอง รัฐบาลและองค์การระหว่างรัฐบาลควรสนับสนุนให้มีการใช้กับอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการและปลอดภัย และหากเป็นไปได้ ควรผลิตด้วยกรรมวิธีที่ยั่งยืน และควรผลิตจากภายในท้องถิ่นหรือจัดหาจากภูมิภาคนั้นๆ และเพียงพอที่จะเป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพของคนในทุกช่วงอายุ โดยพิจารณาตามคำแนะนำของโครงการอาหารโลก และองค์การระหว่างรัฐบาลอื่นๆ ของสหประชาชาติ และโครงการความช่วยเหลือ ควรมีการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวและมีการจัดการการขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้น

๓.๗.๓ การทำให้ระบบอาหารมีความยืดหยุ่นในบริบทของมนุษยธรรม

ก) รัฐบาล ร่วมกับองค์การระหว่างรัฐบาล และองค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรวิเคราะห์ระบบอาหาร พัฒนาและใช้ระบบแจ้งเตือนล่วงหน้า บริการข้อมูลสภาพอากาศ และระบบข้อมูลอาหารและการเกษตร รวมทั้งระบบติดตามราคา ซึ่งจะสามารถตรวจจับภัยที่อาจส่งผลต่อการผลิตอาหาร ความพร้อม และการเข้าถึงอาหาร รวมถึงภัยด้านความปลอดภัยด้วย ระบบแจ้งเตือนล่วงหน้าเหล่านี้ ควรถูกบูรณาการเข้ากับระบบวิเคราะห์อาหารในระดับที่กว้างขึ้น และตรวจความพร้อมและราคาของอาหารที่เป็นอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ซึ่งอยู่ในระบบอาหารในระดับท้องถิ่น

ข) รัฐบาลและองค์การระหว่างรัฐบาลควรลงทุนในมาตรการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มคนที่มีความเสี่ยง และความต้องการมากที่สุด โดยให้สอดคล้องกับตัวบทกฎหมายในประเทศ ซึ่งหมายถึงสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดผลิตผลควรได้รับการปกป้องจากสภาพอากาศที่รุนแรงและผลกระทบจากสภาพอากาศ และภัยอื่นๆ เพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นให้กลุ่มประชากรที่ได้รับผลกระทบ และความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงกะทันหัน อันเนื่องมาจากความขัดแย้งหรือภัยพิบัติ รวมทั้งเหตุที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจอย่างฉับพลัน มาตรการดังกล่าว อาจรวมถึงเครือข่ายรองรับทางสังคม การลงทุนในการคุ้มครองชีวิตความเป็นอยู่ที่ได้รับผลกระทบ งบประมาณฉุกเฉิน และการสำรองอาหาร การลดต้นทุนในการคุ้มครองชีวิตความเป็นอยู่ที่ได้รับผลกระทบ งบประมาณฉุกเฉิน และการสำรองอาหาร การลดต้นทุนในการดำเนินการด้านธุรกรรม และการระบุรูปแบบของโปรแกรมบูรณาการ รัฐบาลควรมุ่งเป้าไปที่การปรับเปลี่ยนการผลิตอาหารในท้องถิ่นและการเข้าถึงตลาดให้เร็วที่สุด

ค) หากได้รับการยินยอมจากรัฐบาล องค์กรระหว่างรัฐบาลและหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา ควรให้องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร ภาคเอกชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรายอื่นๆ เข้ามามีส่วนร่วมด้วย รวมทั้งต้องมีการคุ้มครองข้อมูลส่วนตัว และจัดการเหตุการณ์ความขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้นได้ ในการช่วยเหลือด้านอาหารตามหลักมนุษยธรรม และโครงการชีวิตความเป็นอยู่เพื่อส่งเสริมการฟื้นฟูและพัฒนาเศรษฐกิจ เสริมสร้างระบบอาหารให้มีความยั่งยืน และเสริมขีดความสามารถของผู้ค้ารายย่อย และการเกษตรแบบครอบครัว เพื่อให้สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลเพื่อสนับสนุนการผลิตและตลาดได้

ส่วนที่ ๔ การดำเนินงาน การติดตามผล และการประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัติ ด้านระบบอาหารและโภชนาการ

๔.๑ การสร้างนโยบายและการนำนโยบายของคณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลกไปใช้

๖๑. สมาชิกทั้งหมดขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในทุกระดับจะได้รับการส่งเสริมความร่วมมือภายในหน่วยงานและต่างหน่วยงาน ในการเผยแพร่ข้อมูล การใช้ และการประยุกต์ใช้ของนโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาและการประยุกต์ใช้นโยบายระดับชาติ รวมถึงกฎหมาย โครงการ ตลอดจนแผนการลงทุนต่างๆ ที่ได้รับการประสานงานในทุกภาคส่วน เพื่อให้บรรลุซึ่งระบบอาหารที่ยั่งยืนที่สามารถจัดหาอาหารที่มีประโยชน์และพัฒนาสารอาหารได้

๖๒. รัฐบาลควรพิจารณาแนวทางปฏิบัตินี้ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือที่เสนอแนะแนวทางในการดำเนินงาน เพื่อให้ผู้คนได้รับอาหารที่มีประโยชน์จากระบบอาหารที่ยั่งยืน แนวทางเหล่านี้รวมถึงการดำเนินกลยุทธ์และโครงการต่างๆ ในระดับชาติ การให้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่างๆ การสนับสนุนการหาหรืออย่างโปร่งใส มีการเข้าร่วมอย่างแข็งขันและเปิดเผย การส่งเสริมกลไกความร่วมมือ การพัฒนาความสอดคล้องทางด้านนโยบาย การสนับสนุนเทคโนโลยีนวัตกรรม และเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในทุกภาคส่วน ความเป็นพันธมิตร การปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลและจัดการผลประโยชน์ทับซ้อน การส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียซึ่งรวมไปถึงตัวแทนจากกลุ่มเสี่ยงต่างๆ

๖๓. สมาชิกรัฐสภา และพันธมิตรของสมาชิกรัฐสภา ทั้งในระดับภายในประเทศ ระดับประเทศ ระดับภูมิภาคล้วนมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและรับนโยบายมาใช้ ตลอดจนในการกำหนดข้อบังคับทางกฎหมายที่เหมาะสม การก่อให้เกิดการตระหนักรู้ การส่งเสริมการอภิปรายระหว่างผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง และการจัดสรรทรัพยากรสำหรับการใช้นโยบายและโครงการเพื่อบรรลุซึ่งระบบอาหารที่ยั่งยืน

๔.๒ การสร้างและเพิ่มขีดความสามารถเพื่อการบูรณาการ

๖๔. รัฐบาล จะได้รับการสนับสนุนให้ระดมทรัพยากรทางการเงิน เทคโนโลยี ทรัพยากรมนุษย์ และส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อเพิ่มขีดความสามารถของประชากรและสถาบันต่างๆ ของประเทศ เพื่อดำเนินการตามข้อเสนอแนะของนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ โดยกำหนดลำดับความสำคัญของประเทศต่อการดำเนินตามแนวทางปฏิบัติ และติดตามผลการดำเนินงานทั้งในระดับสากล ระดับภูมิภาค ระดับชาติและระดับท้องถิ่น ซึ่งหน่วยงานทางด้านเทคนิคขององค์การสหประชาชาติ หน่วยงานทางด้านความร่วมมือทวิภาคีและพันธมิตรในการพัฒนาอื่นๆ สามารถให้ความช่วยเหลือในการดำเนินงานได้ นอกจากนี้ สิ่งสำคัญคือการมีส่วนร่วมของผู้ที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงที่สุดจากความหิวโหยและการขาดสารอาหาร รวมถึงจากการพัฒนาด้านเทคนิคให้ผู้ใช้เข้าใจและสามารถนำแนวทางและข้อเสนอแนะเชิงนโยบายไปปรับใช้ในบริบทท้องถิ่น

๖๕. เพื่อให้สอดคล้องกับย่อหน้าที่ ๔๑ ของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ที่ได้รับการเห็นชอบร่วมกันและด้วยความสมัครใจ เพื่อเพิ่มความสามารถในการยืดหยุ่นและปรับตัวของระบบอาหารอันรวมไปถึงการระดมทรัพยากรทางการเงิน และการเสริมสร้างขีดความสามารถ และถ่ายทอดเทคโนโลยีทางสิ่งแวดล้อมที่ครบถ้วนในการพัฒนาประเทศบนพื้นฐานความตกลงที่ทุกฝ่ายเห็นชอบร่วมกัน นอกจากนี้ การคลังสาธารณะทั้งภายในและระหว่างประเทศจะมีบทบาทสำคัญ

ในการจัดหาบริการที่จำเป็นและสินค้าสาธารณะ รวมไปถึงการระดมทุนเพื่อใช้สำหรับการดำเนินงานตามแนวทางปฏิบัติของนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้

๖๖. การดำเนินตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ควรสอดคล้องกับวาระการพัฒนายั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ซึ่งมีขึ้นเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเฉพาะเป้าหมายตามแผนการพัฒนาโลกเพื่อความยั่งยืน ๒ และ ๑๒ นอกจากนี้ การดำเนินตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ควรคำนึงถึงหลักการและความรับผิดชอบที่มีร่วมกันของวาระการพัฒนายั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ซึ่งรวมไปถึงย่อหน้าที่ ๑๐ ๑๑ ๑๒ และ ๑๓ และยังรวมไปถึงย่อหน้าที่ ๒๔ ๔๐ และ ๔๑ ที่มีความเชื่อมโยงต่อการดำเนินตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ด้วย

๖๗. การระดมทุนจากหลายแหล่งเพื่อใช้สำหรับการพัฒนาประเทศ ควรดำเนินการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะการใช้ประโยชน์จากโครงการความร่วมมือไตรภาคีเหนือ-ใต้ และ ใต้-ใต้ รวมถึงความร่วมมือไตรภาคีอื่นๆ ในภูมิภาคและระหว่างภูมิภาค องค์กรระหว่างประเทศ โดยเฉพาะองค์กรการเงินระหว่างประเทศ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด ควรได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนให้สอดคล้องกับอำนาจที่ได้รับมอบหมายที่เหมาะสมต่อการพัฒนาประเทศในการดำเนินตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้

๖๘. ผู้บริจาค องค์กรการเงิน และองค์กรระหว่างรัฐบาลต่างๆ รวมถึงนิติบุคคลทางการเงินอื่นๆ จะได้รับการสนับสนุนให้ดำเนินการตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ในการสร้างนโยบายในการกู้ยืม การให้ทุน การลงทุน และการตั้งโครงการเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตามนโยบายแนวทางปฏิบัติ และควรมีส่วนร่วมในการออกแบบการลงทุนที่คำนึงถึงความยั่งยืนในระยะยาวที่มีเป้าหมายในการเพิ่มการผลิต ความสามารถในการจับจ่าย และการเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัยหลากหลาย และมีสารอาหารครบถ้วนได้อย่างยั่งยืน รวมถึงการบูรณาการทางด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม สารอาหาร และด้านสุขภาพควบคู่ไปกับด้านเกษตรกรรมและแผนการลงทุนต่างๆ ในภาคอาหาร

๖๙. หุ้นส่วนในการพัฒนา องค์กรต่างๆระหว่างรัฐบาลอันรวมไปถึงองค์กรที่ตั้งอยู่ ณ กรุงโรม และองค์กรอื่นๆ ในภูมิภาค ภาคเอกชน ภาครัฐบาล และผู้ที่เกี่ยวข้อง จะได้รับการสนับสนุนให้รัฐบาลดำเนินการตามนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ให้สอดคล้องกับทรัพยากรและอำนาจหน้าที่ที่มี การสนับสนุนอาจรวมไปถึงการทำวิจัย การร่วมมือทางเทคนิค การให้ความช่วยเหลือทางการเงินและความช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรม การให้คำแนะนำเชิงนโยบายตามหลักฐานที่มี การพัฒนาศักยภาพของสถาบัน การพัฒนาการติดตามและประเมินผล การแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ และการให้ความช่วยเหลือในการพัฒนานโยบายระดับชาติและระดับภูมิภาค ทั้งนี้ การลงมือปฏิบัติอาจเริ่มจากการพัฒนาขีดความสามารถของพันธมิตรในการกำหนด จัดการ และเข้าร่วมการเป็นพันธมิตรระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยให้มีการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล จัดการผลประโยชน์ทับซ้อน เพื่อให้เกิดความโปร่งใสและความรับผิดชอบรวมถึงการส่งเสริมธรรมาภิบาล เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ กลไกความร่วมมือระหว่างหน่วยงานขององค์การสหประชาชาติซึ่งรับผิดชอบในด้านระบบอาหารและโภชนาการควรได้รับการสนับสนุนให้ทำงานเป็นหนึ่งเดียวกัน และสนับสนุนนโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ ในระดับประเทศตามที่ประเทศสมาชิกได้ร้องขอ

๗๐. รัฐบาล สถาบันวิจัยในประเทศและระหว่างประเทศ องค์กรระหว่างรัฐบาล มหาวิทยาลัย และสถาบันการศึกษาได้รับการสนับสนุนให้ส่งเสริมความพร้อม และการเข้าถึงความรู้ รวมถึงองค์ความรู้ต่างๆ ภูมิปัญญาพื้นบ้าน และภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยได้รับการยินยอมจากคนพื้นเมือง รวมถึงนวัตกรรมเทคโนโลยีดิจิทัล วิทยาศาสตร์และหลักฐานจากทุกมิติที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหาร เพื่อช่วยในการพัฒนา ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผล การเรียงลำดับความสำคัญของ

ประเด็นปัญหาที่จะต้องนำไปพิจารณา การประเมินผลกระทบ และการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการวิเคราะห์แลกเปลี่ยนข้อดีข้อเสีย

๗๑. การเผยแพร่ข้อมูลและประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัติที่สามารถส่งเสริมได้ผ่านการระดมทุนบาท ‘ผู้ชนะ’ และ ‘ผู้สร้างจุดเปลี่ยน’ โดยเฉพาะในกิจการภาคเอกชน องค์กรรัฐบาล และคนพื้นเมืองรวมถึงชุมชนท้องถิ่น ซึ่งจะอาจสร้างความตระหนักและเกิดการสนับสนุนให้มีการรณรงค์ระหว่างภาคส่วนและรัฐบาลระดับต่างๆ ในขณะที่เดียวกันก็เสริมสร้างการเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยต้องมีการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวและจัดการผลประโยชน์ทับซ้อน

๔.๓ การติดตามผลการประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารและโภชนาการ

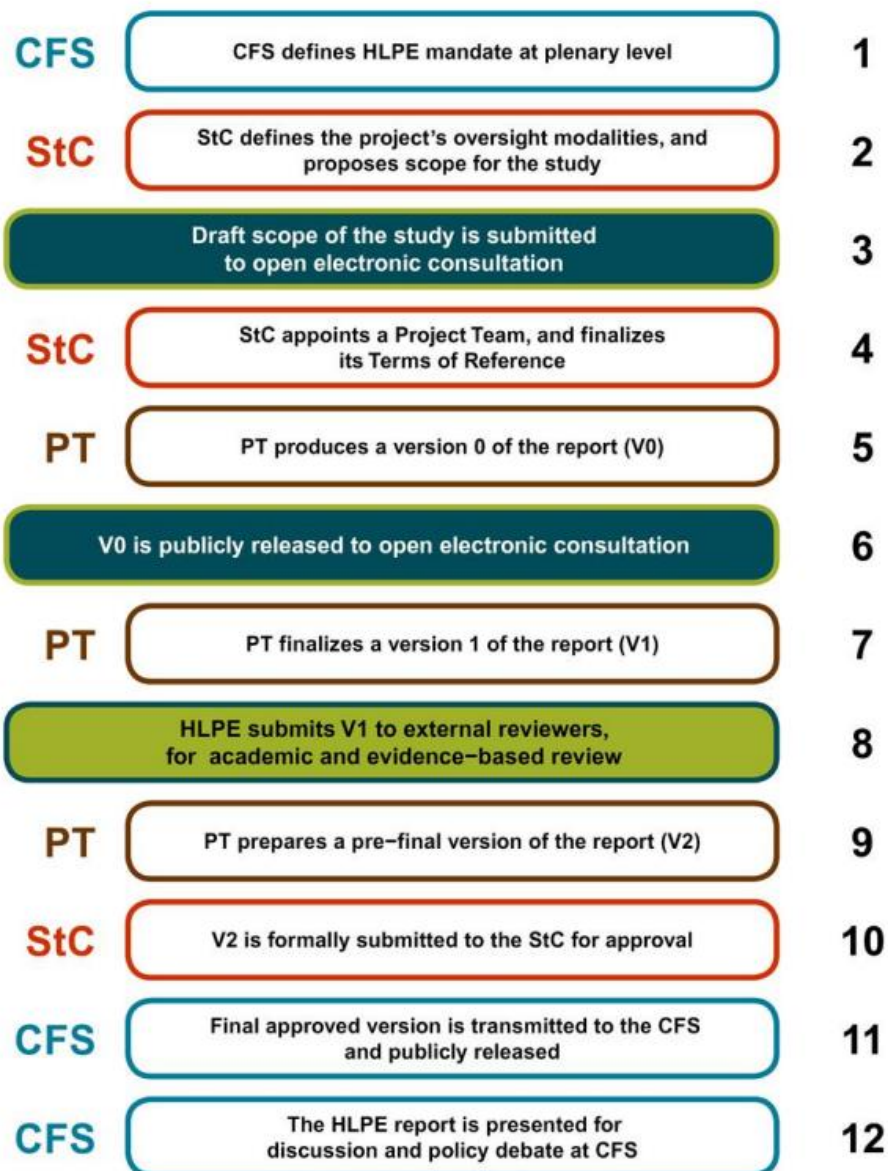
๗๒. จากการหารือกับผู้แทนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง รัฐบาลได้รับการสนับสนุนให้กำหนดนโยบายชาติ การลำดับความสำคัญของนโยบาย และตัวชี้วัดต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อติดตาม ตรวจสอบ และประเมินประสิทธิภาพของนโยบาย และกฎข้อบังคับต่างๆ และเพื่อให้สามารถใช้มาตรการในการเยียวยาได้อย่างเหมาะสมในกรณีที่เกิดผลกระทบในด้านลบ รัฐบาลควรให้การตรวจสอบอยู่บนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์ และรูปแบบการประเมินจากประสบการณ์ การเรียนรู้ และปรับใช้ตามความเหมาะสมเพื่อบรรลุผลสูงสุด

๗๓. ในการประยุกต์ใช้นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ รัฐบาลสามารถสนับสนุนการดำเนินงานเพื่อบรรลุผลของเป้าหมายโภชนาการระดับโลก (๒๕๖๘) อนุมัติโดยสมัชชาอนามัยโลกในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ และการบรรลุเป้าหมายทางด้านอาหารในพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง นโยบายแนวทางปฏิบัตินี้ สนับสนุนให้ประเทศต่างๆ เรียงลำดับความสำคัญของประเด็นปัญหาและนโยบาย เพื่อตั้งเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง วัดผลได้ สามารถปฏิบัติได้จริง มีความเกี่ยวข้องและมีกำหนดเวลาชัดเจน เพื่อให้ทำได้ตามจุดประสงค์ด้านโภชนาการ สุขภาพ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อเร่งดำเนินการให้สอดคล้องกับทศวรรษแห่งโภชนาการและวาระการพัฒนาที่ยั่งยืนปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ทั้งนี้ สามารถดำเนินการได้โดยการสนับสนุนนโยบายต่างๆ และการออกกฎหมายที่อนุญาตให้มีการแลกเปลี่ยนกระบวนการปฏิบัติที่ดี เรียนรู้จากประสบการณ์ และถอดบทเรียนความสำเร็จ นอกจากนี้ รัฐบาลควรส่งเสริมกลไกที่ใช้ในการใกล้ชิด และคลายปมขัดแย้งโดยเฉพาะในกลุ่มบุคคลที่เปราะบางที่สุด และเป็นกลุ่มคนชายขอบ

๗๔. องค์กรอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ได้รับการสนับสนุนให้รวมนโยบายแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ในงานที่กำลังดำเนินการ และทรัพยากรการเงินที่มีอยู่ ตามที่ได้กำหนดไว้ในร่างยุทธศาสตร์โลกสำหรับความมั่นคงทางอาหารและภาวะโภชนาการโลก (GSF)

ขั้นตอนและกระบวนการพิจารณาจัดทำเอกสารเชิงนโยบาย ของคณะกรรมการความมั่นคงอาหารโลก

Appendix 5 HLPE Project Cycle

ประมวลภาพกิจกรรม

สพช.โรม ทำหน้าที่ผู้แทนไทยร่วมเจรจาต่อรองและให้ข้อคิดเห็นในการจัดทำร่างเอกสาร ซึ่งจัดการประชุมในรูปแบบออนไลน์ ระหว่างปี พ.ศ. 2562 - 2564

